

Základní škola Třebíč, Benešova

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

Nejzajímavější články

Kultura

Buchty a loutky
zavítaly opět k nám

Loutkové divadlo Buchty a loutky je nezávislé alternativní loutkové divadlo hrající pro děti i dospělé. Bylo založeno v roce 1991 absolventy loutkářské katedry pražské DAMU. I my jsme je mohli vidět u nás ...

Více na str. 3

Zábava

Inspiroval nás Edward Lear

U nás doma v koupelně, mýdel je tam nadměrně. Kupujem je bez ostychu, pocítujem veľkou pýchu. Kde? No, u nás v koupelně.

Více na str. 19

Kultura

Recitujeme odmalička

Dne 17. února 2010 proběhla na prvním stupni recitace 1. - 5. tříd. V první kategorii (1. - 3. ročník) soutěžilo 38 dětí a v druhé kategorii (4. - 5. ročník) 16 dětí. I my jsme mohli mladé recitátory vidět a také s některými udělat rozhovor. A jak děti dopadly?

Více na str. 6

Jiří Černý v Divadélku pod schody

Foto: Jan Uher

Songy sametové revoluce s Jiřím Černým

V Divadélku pod schody měl besedu známý český hudební kritik Jiří Černý. Tento sympatický pán se proslavil...

Příroda

Jaro

Také se už nemůžete dočkat? Jak po tomto krásném období touží Kamila, dokazují následující řádky.

Drahé jaro, ze všech čtyř ročních období mám nejraději zrovna tebe. Ptáš se proč?

Více na str. 14

Život

kolem nás

KLUB ZÁMEK
– centrum prevence
Třebíč se představuje...
BARÁK nízkoprahový
klub – proti nuditě a na
pomoc s problémy

Více na str. 10

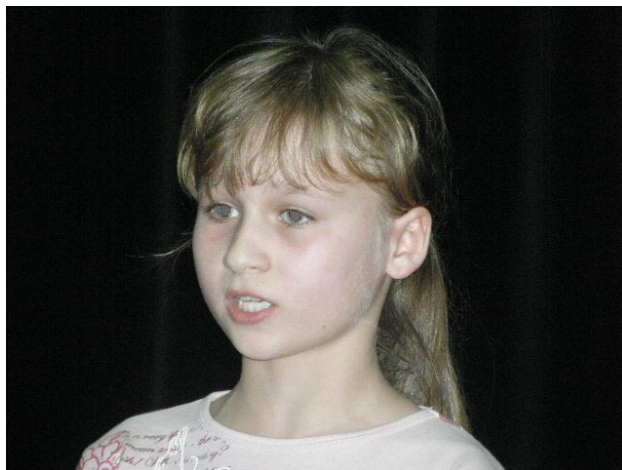
Hobby

PC rádc

Zde si popíšeme, jak si lze vylepšit své internetové stránky:

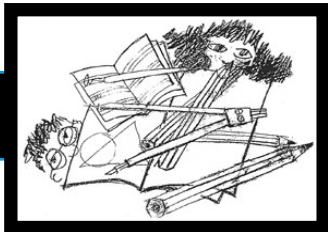
Svoje „webovky“ lze vylepšit několika způsoby, my si však ukážeme jen ty, které vy (mnozí začátečníci) určitě zvládnete, pokud jste si web vytvořili na websnadno.cz, tak to nebudete muset hledat, ...

Více na str. 17

Recituje Anička Machátová

Foto: Lukáš Abrahám

OBSAH

Obsah

Z obsahu.....	1
Složení redakce.....	1

Úvod

Slovo šéfredaktora.....	2
Ředitelské okénko.....	2
Potěšilo nás.....	2

Kultura

Buchty a loutky zavítaly opět k nám.....	3
Pokusy o recenze.....	4
Oči hudby.....	5
Míšo, povídej!.....	5
Recitujeme od malička.....	6

Život kolem nás

Songy sametové revoluce.....	7
Cítím se být Čechem?.....	8
Mentální anorexie - seznamte se!!!.....	9
Klub ZÁMEK - centrum prevence se představuje.....	10
Komunikace ve škole - anketa.....	11
Tipy na výlet.....	12
Úroveň znalostí našich žáků dokazují úspěchy na olympiádách.....	13

Příroda

Hladkosrstý foxteriér.....	14
Belgický chladnokrevník.....	14

Sport

Soutěžíme, závodíme po celý rok.....	15
--------------------------------------	----

Hobby

RC modely.....	16
PC rádce.....	17

Zábava

Pán prstenů - legenda pokračuje.....	18
Inspiroval nás Edward Lear.....	19
Fantastické povídky.....	20
Gravitation.....	21
Nuda v hodinách jazyků?.....	23
Redaktoři se představují.....	25
Fotogalerie Pop Rock Show.....	26
Naším nejmenším.....	27

Složení redakce

Šéfredaktor: Kristýna Bušová

Zástupce šéfredaktora: Michaela Cahová

Grafik: Michaela Cahová

Rubriky:

1. Kultura - Michaela Doležalová
2. Život kolem nás - Lukáš Abrahám, Natálie Březnová, Kristýna Bušová, Kathrin Decknerová, Jakub Štěrba
3. Příroda - Kristýna Kazdová
4. Sport - Martin Kobylka
5. Hobby - Lukáš Abrahám, Petr Glaser, Dominik Jeřábek, Petr Řezáč
6. Zábava - Jana Slámová, Michal Vala

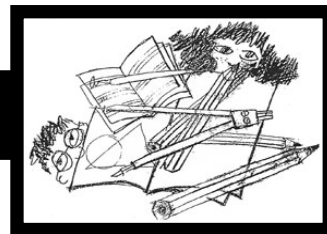
Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Akcent, spol. s r. o.

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova

Sponzor časopisu: Libor Jeřábek

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Slovo šéfredaktora

Taky se vám zdá, že té zimy už bylo dost? Ti, kteří rádi lyžují, sáňkují nebo jezdí na hory, se mnou rozhodně souhlasit nebudou. Ale pokud jste taky takový typ jako já, milujete moře, teplo, sluníčko, tak vám asi nezbývá nic jiného, než mi dát zapravdu.

Ráno, když jdu do školy, musím se obléknout do několika vrstev, ale stejně je mi vždy zima. Na náledí jsem už mnohokrát málem přišla o život, a to ani nepočítám několik modřin na rukách...:) Ale nebudu si jen stěžovat, nezbývá mi nic jiného, než doufat, že sluníčko vyleze, zima nebude tak intenzivní a já se konečně trochu ohřeju.

Ale přece jen pokud se tak nestane, zkuste se zahřát/pobavit u našeho dalšího čísla Gag-Benu. Opět tu naleznete mnoho nových událostí, které se za poslední měsíc udály. Pan ředitel vás potěší ředitelským okénkem, žáci svými články o přírodě a sportu, či skvělým komiksem. Rozhodně se máte na co těšit.

Doufám, že jste své jarní prázdniny prožili co možná nejlépe. Ať už jste se připravovali na přijímačky nebo jen tak seděli u počítače, určitě jste si odpočinuli.

Přeji vám, abyste se s naší českou přehnanou zimou smířili a pořádně si ji ještě vychutnali...:) Ať už na horách, či někde v teplé u čaje.

Kristýna Bušová

Ředitelské okénko

Blíží se pomalu jaro, i když za okny to zatím až tak moc nevypadá. Letošní zima byla skutečně zimní. Jenom pro zajímavost – v lednu jsme protopili 460.000,- Kč. Letošní rok bude celkově velmi zajímavý. Světová hospodářská krize zasahuje náš stát v plném rozsahu teprve letos. Škola má ponížený rozpočet na provoz o půl miliónu korun, prostředky na nákup pomůcek a učebnic od státu jsou minimální. Uvidíme, co se bude dít a jaký dopad na chod školy budou tato opatření mít. Doufám, že jste zaregistrovali výměnu stolů a židlí ve školní jídelně. Interiér jídelny teď působí velmi příjemně a doufám, že dlouho vydrží jako nový. Sem tam se objeví neznámý umělec na toaletách a vymotává toaletní papír ze zásobníků a vytváří nezapomenutelná díla. Doufám, že tohoto vtípalka brzo přejde tento druh zábavy. Jedná se o poměrně velké škody. Pokud by

někdo věděl něco o autorovi, rád se dozvím jeho jméno.

Před námi je poslední třetina školního roku. Bude naplněna řadou projektů, soutěží, výměnných pobytů, soustředění a dalších akcí. (Letos bude jedna nová akce – výměnný pobyt s ukrajinskou školou z Užgorodu).

Máme za sebou lyžařské kurzy a pobyty – dopadly na výbornou, až na dvě nemilé situace s porouchanými autobusy, ale i ty nakonec dopadly šťastně. Zúčastnili jste se úspěšně řady soutěží a olympiád. Za to vám i Vaším pedagogům děkuji. Vzorně jste totiž reprezentovali naši školu a zároveň jste i udělali něco navíc pro sebe.

Před devátáky je přijímací řízení na střední školy. I jim přeji hodně štěstí.

Jistě, v minulých měsících se vyskytly i drobné či trochu větší problémy. Ty jsme se pokusili řešit. Ale takový už je život. Jednou je slušné a jindy zase pod mrakem.

Přeji Vám všem příjemný zbytek školního roku a svým kolegyním a kolegům vše nejlepší ke Dni učitelů (28. března – výročí narození učitelů národů a tvůrce moderní pedagogiky Jana Ámose Komenského).

Váš ředitel Jaroslav Dejl

Potěšilo nás

Vážení,

již mnohokrát se mi dostal do rukou časopis o Vaší škole, žácích, jejich zájmech, událostech, názorech, tvořivosti ... a prostě o všem možném. Na Vaši školu také chodily moje děti, které jsou již dospělé. Pořád nás pojí určité pouto - dobré zkušenosti, vzpomínky nejen mých dětí, ale i současnost. Směr, který jste si nastavili a udržujete, se jeví jako

správný, a proto si myslím, že je důležité Vás informovat. „Jsou lidé, které bude stále zajímat, čím žijete a co prožíváte.“

Hodně energie Vám, dětem a také Vaším pedagogům i ostatním zaměstnancům do dalších etap života. Těším se na další vydání časopisu Gag-Ben či akci Vaší školy.

Děkuji a s pozdravem

Adéla Helanová

Zápis

22. 1. - 23.1. 2010 se na naší škole pořádal zápis nových prvňáčků, kteří se chtějí u nás učit.

Pár žáků devátých a osmých ročníků na této akci pomáhalo a seznámilo rodiče i děti s naší školou. Pro děti bylo připraveno mnoho úkolů, které musely splnit. Zacvičit si v tělocvičně, zazpívat si v hudebně nebo příjemněji strávit čas v počítačové učebně nebo u pana ředitele v ředitelně. Setkala jsem se s několika rodinami, které své děti přivedly, a vždy se mi zdály spokojené a příjemně překvapené. Děti byly ochotné spolupracovat a úkoly se jim líbily.

Zápis probíhal celé odpoledne v pátek a dopoledne v sobotu.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Milí čtenáři, píšete verše či prózu jen tak do šuplíku? Rádi kreslíte?

Nemáte kde své práce uveřejnit?

Nestyd'te se a přijď'te!

GAG - BEN rád uveřejní vaši vlastní tvorbu.

Buchty a loutky zavítaly opět k nám

Loutkové divadlo Buchty a loutky je nezávislé alternativní loutkové divadlo hrající pro děti i dospělé. Bylo založeno v roce 1991 absolventy loutkářské katedry pražské DAMU. I my jsme je mohli vidět u nás na škole 27. a 28. ledna 2010 v Divadélku pod schody. Zahráli nám divadlo „Anča a Pepík“.

Anča a Pepík

Režie: Vít Břukner

Hrají: Zuzana Břuknerová, Marek Bečka, Radek Beran, Vít Břukner

Příběh vypráví o dvou myších dětech, které žijí v poklidném městě Ušín. Jednoho dne jdou děti hledat na smetiště sáně a místo toho narazí na dva lupiče, kteří ukradli vzácný diamant. Lupiči je ovšem zavrou do klece, kterou hlídá zuřivý pes. Děti se bojí, když vtom si všimnou, že obyčejný kávový mlýnek ze smetiště mluví. Když zatočí jeho klikkou, objeví se kouzelný džin. Děti si přejí, aby je odnesl na policejní stanici, to jim džin splní, ale na létajícím koberci. Mezitím si lupiči všimnou, že děti zmizely, a jedou za nimi. Po chvíli je sestřelí a děti spadnou na strom, jenže lupiči se svou neopatrností vybourají. V tu chvíli přijede strážník, uvidí lupiče s diamantem, zatkne je a diamant odnese do bezpečí. Děti dostanou za dopadení lupičů odměnu a koupí si za ni sáně.

Diamant je v bezpečí

Anča a Pepík s vytouženými sánkami

My jsme však neměli možnost se jen dívat, ale i udělat rozhovor s hercem a režisérem Vítem Břuknerem.

1. Kdy jste hráli své první představení? Jak se jmenovalo?

V roce 1991 a jmenovalo se Císařovy nové šaty, bylo to představení pro první stupeň.

2. Neláká vás někdy i jiná profese?

Ano, lákala. Každého nějaká jiná. Někdy nás ovšem lákají manuální práce - truhlářství.

3. Jaké je vaše oblíbené představení?

No, to je těžká otázka, každý z nás má své oblíbené představení. Když hrajeme pro dospělé, těšíme se, až budeme hrát pro děti a naopak.

4. Co vás přivedlo k vaší profesi?

Většinu z nás amatérské divadlo a někoho kamarádi.

5. Kolik let tedy už hrajete?

Už asi 19 let.

6. Když jste byli malí, měli jste své vysněné povolání? Jestliže ano, jaké?

No, Marek chtěl být indiánem, ale pak pochopil, že to nejde. Zuzka chtěla být lékařkou, Radek zase pilotem a já si to nepamatuji.

7. Jak vás napadlo hrát divadlo „Anča a Pepík“?

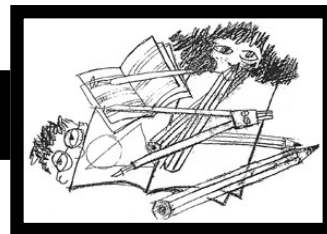
My jsme hledali další představení, a tak nás napadlo něco z knížky Anča a Pepík od Lucie Lomové. Naše děti tuto knížku rády čtou a ptali jsme se i některých maminek, jestli s dětmi tuto knížku čtou.

Po představení si můžeme vyzkoušet masky i my

Autor: Michaela Doležalová, VI.C
Petr Řezáč, VI.C

Foto: Eva Pokorná

Pokusy o recenze

Billy v tělocvičně

Billy Elliot

Billy je celkem normální kluk. Má jen jednu jedinou zvláštnost. Na rozdíl od jeho vrstevníků, kteří by se stále jen prali, Billy zbožňuje tanec. Jeho otec ho přihlásil do hodin boxu, ale Billyho tento sport nějak zvláštně neoslovil. Daleko více se mu líbily hodiny tance, které probíhaly ve stejné tělocvičně a ve stejný den. Učitelka tance si všimla, že Billy má zvláštní pohybové nadání a vyzvala ho, aby se k jejímu kroužku přidal. Billy tedy začal potají chodit do baletu a ne do boxu.

Po čase to však jeho otec zjistil a vůbec se s tím nechtěl smířit. Vůbec celá Billyho rodina byla zvláštní. Billy a jeho bratr přišli o matku, takže se o ně staral jejich otec, který byl momentálně ve stávce, tudíž příliš peněz neměli. Otec si zkrátka myslel, že jeho syn udělá s boxem lepší kariéru než s baletem. To, že neměl pravdu, zjistil hned, jak Billyho uviděl poprvé tancovat. S jeho učitelkou baletu se domluvil, že se Billy pokusí dostat na školu baletu. Učitelka ho začala poctivě připravovat a jeho otec se s ním v den konkurzu vydal na školu do Londýna.

Billy byl na školu přijat a po několika letech se jeho otec a bratr vydali na Billyho představení, kde tančil v baletu Labutí jezero.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Petrolejové lampy

Film Petrolejové lampy natočil režisér Juraj Herz podle románu Jaroslava Havlíčka. Stárnoucí dívka Štěpa se chce vdát. Lidé o ni však nemají zájem díky její neblahé pověsti. Než by se měla stát starou pannou, provdá se za

na první pohled milého vojáka. Za nějaký čas vyjde najevo, že Štěpin manžel trpí závažnou pohlavní chorobou. Film tu ukazuje jednotlivá stádia této nemoci. Štěpa se o svého manžela pečlivě stará, i když je vystavena velkému posměchu svého okolí. Film obsahuje mnoho dramatických scén, které jsou ve větší míře snesitelné pouze pro silnější povahy. Ke konci filmu Štěpin manžel umírá a Štěpě začíná nová fáze života, kdy se musí ve všem spolehnout sama na sebe.

Herecké výkony Ivy Janžurové a Petra Čepka jsou v tomto filmu velmi dobré. Jde o zkušené herce, kteří mají vícero úspěchů, hlavně v komediích. Myslím si, že pro tak vynikající herce, jako jsou Iva Janžurová nebo Petr Čepka, je tento film škoda. Ve filmu je násilí a spousta přehnaných výstřelků. Jsem rád, že jsem tento film poznal, ale podruhé bych ho vidět nechtěl.

Autor: Jiří Mirovský, IX. C

(skoro všemu se smála a někdy se přerekla). Taky jsem poznala, že písničky nezpívali oni, ale vždy to jen pustili a herci otevírali pusy. Nelíbilo se mi taky, že mluvili potichu. Nejlepší postava: Trpaslík Šmudla. Nejhorší postava: Princ. Divadlo bylo hezké.

Michaela Prváková, V. A

Sněhurka a sedm trpaslíků

2. března jsme v divadle Pasáž viděli Sněhurku a sedm trpaslíků.

Moc se mi líbilo, jak zahráli trpaslíky. Trpaslíci byli legrační tím, že měli masky s vousy a velké legrační boty. Hned jsem poznala, že v těch botách klečí, aby byli menší. Taky se mi líbilo, že tato Sněhurka byla trochu jiná, než ji známe z knížky.

Vůbec se mi nelíbil princ (byl takový divný). A nelíbila se mi ta velká straka

Včera jsme byli v třebíčském divadle na divadelním představení Sněhurka a sedm trpaslíků. Ze začátku se mi to moc nelíbilo. Pořád tam zpívali a tancovali. Ale když přišli trpaslíci, hned se to změnilo. Princ potkal Šmudlu a nechtěl mu věřit, že je trpaslík. Když Sněhurka bydlela u trpaslíků, jejich život se hned změnil. Sněhurka je nutila uklízet si a umývat se. Nejvíce se mi líbili trpaslíci. A nejvíce královna. Toto představení se mi líbilo.

Šimon Dolák, V. A

Ilustrační foto

Oči hudby

Oči hudby je koncert, který přispívá nevidomým lidem na různé pomůcky a vybavení. Mně se poštěstilo a na koncert jsem mohla jít. Byl ve sklepě jednoho brněnského divadla a byla tam úplná tma. Říkala jsem si, jak najdu své místo? Najednou ke mně přišla nevidomá paní se slepeckou hůlkou a dovedla mě bez sebemenšího zakopnutí a zaváhání na místo. Pak přišla na řadu mamka. Chtěly jsme sedět vedle sebe a jako zázrakem to tak i bylo. Ti lidé měli celý prostor dokonale zmapovaný i přesto, že nic nevidí.

Asi po deseti minutách začal koncert. Hlasy zpěváků byly úžasné, hlavně když každý zpíval jinou tóninu. Nikdy bych neřekla, že když člověk slyší hudbu potmě, mnohem víc se mu bude líbit. Užívala jsem si každou písničku.

Po skončení přišlo na řadu malé občerstvení. Měli jsme zůstat na místě a najednou nám připutoval balíček zabalený v obalu, ve kterém se ve fastfoodech podávají jídla s sebou. Když jsem ho otevřela, chtěla jsem se podívat do čeho se zakousnu, ale pořád byla tma, takže jediná možnost byla ohmatání. Vtom jsem sáhla do něčeho měkkého a lepkavého. Majonéza. Díky tomu jsem usoudila, že se jedná o chlebiček. Pak jsem nahmatala pití. Byl to Capri-Son. Otevřela jsem ho poměrně rychle, ale rodiče měli trochu problém. Nikdy předtím tohle pití neviděli, a tak se nemohli trefit do dírky na brčko. Nakonec to zvládli, ale stejně se jim pití zdálo moc sladké. Důkazem toho, že pořadatelé promysleli opravdu každý detail je i to, že jsem našla čokoládovou buchtu. S chutí jsem se do ní zakousla.

„Co to?“ Najednou bylo světlo. Prostory vypadaly úplně jinak než v mých představách, byly mnohem větší. Ještě chvíli jsme strávili v příjemném chládku ve sklepních prostorách a poté jsme zamířili domů. Byl to opravdu úžasný zážitek.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

Děti ráje

Děti ráje je muzikál založený na písničkách Michala Davida. Koná se v Praze na výstavišti v Goja Music Hall, a tak jsme si s rodiči řekli, že si uděláme malý výlet i s přenocováním. Vyjeli jsme směr Praha natěšení na zážitky. Cesta ubíhala rychle a asi za dvě hodinky jsme byli v Praze. Chvilku nám trvalo, než jsme našli náš hotýlek a protože jsme

měli ještě dost času, vyrazili jsme po ubytování na nákupy. Pak následovala jízda metrem a tramvají a byli jsme na místě konání muzikálu. Prostory, v kterých se vše mělo odehrávat, jsou velmi zajímavě architektonicky zpracované v pyramidu. Pořadatelé na sobě měli trička s logem Děti ráje. Dokonce jsme si stihli koupit několik balíčků céček! Chvilí po tom, co jsme našli svá místa, začalo představení. První část byla z doby před revolucí a byla opravdu dobře propracovaná. Všichni herci na sobě měli oblečení z tehdejší doby, choreografie tanců byla jako tehdy, a dokonce lízali i vitacit, to je něco jako dnešní tang. Děj: Dospívající Michal byl zamilovaný do své spolužačky Evy. Ta si z něj se svojí kamarádkou nejprve dělala leg-raci, říkali mu básničkář, protože pořád skládal básně, ale postupně Eva zjišťovala, jaký Michal opravdu je. Všichni chodili na diskotéku a té „vládl“ dva diskžokejové Tom (Martin Zounar) a Stanley (Lukáš Vaculík). Tom se zamiloval do Evy a díky její kamarádce Kájině se k němu dostala písnička „Každý mi tě lásko závidí“, kterou pro Evu původně složil Michal. Eva ale věřila Tomovi a byli spolu. Michal pak musel se svými rodiči odjet do Austrálie a vrátil se až po dvaceti letech se svým synem.

Ale to už začínala druhá část. Všechno bylo jiné, domy posprejované, místo klubů, kde se konaly diskotéky, byly herny, a melodické, chytlavé písničky nahradil tvrdý rock. Michalův syn, Michal mladší, se zamiloval do dcery Evy. Mladý Michal se skamarádil s barmanem Čusbusem, dávným přítelem jeho otce. Čusbuse našel všechny texty, co kdy starší Michal napsal, a dal je jeho synovi. Ten je pak na jednom koncertu zazpíval a Evy dcera Bára se do něj okamžitě zamilovala. Eva ale řekla, že mladý Michal písně (hlavně Každý mi tě...) ukradl Tomovi, a tak vznikly komplikace. Nakonec se ale všechno vyřešilo a aspoň se Eva dozvěděla pravdu. Eva s Michalem zůstali kamarády a to byl konec.

Náš výlet tím ale zdaleka nekončil. Prošli jsme se večerní Prahou, a když jsme vymrzli až na kost, zašli jsme si do jedné výborné restaurace, jejíž specialitou jsou různé druhy těstovin, které si sami připravují, takže jsou čerstvé a výborné. Moc jsme si pochutnali, myslím, že k tomu přispěla i velmi milá obsluha. S plnými žaludky a plni zážitků jsme se dopravili do hotelu a usnuli. Druhý den po snídani jsme vyrazili domů a všichni tři jsme moc rádi, že jsme se rozhodli pro tento muzikál.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

Míšo, povídej!

Michaela Pavlečková a Felicita Prokešová se v pátek 5. března 2010 staly vítěžkami letošního ročníku Pop Rock Show. Tato pěvecká soutěž se koná každoročně na naší škole v Divadélku pod schody. Také letos zpřijemnilí posluchačům atmosféru hosté. Nejmladším z nich byl Josef Šindelář z V. A., který hrál na kytaru.

Míša s Kristýnou

Naším otázkám neunikla Míša, odpovídala bezprostředně po skončení soutěže.

1. Byla jsi prvním místem překvapená?
Myslela jsem si, že to bude Felicita, tak jsem překvapená byla.
2. Kolikrát týdně trénuješ?
Já to nějak nepočítám, když se mi chce tak zpívám.
3. Písničku, se kterou jsi teď vyhrála, zpíváš často?
Na soutěži jenom jednou a jinak jsem to teď nezpívala tři týdny.
4. A ty máš prý kapelu, tak jak se ti zpívá v té kapele?
Z kapely jsem odstoupila, ale to je složité.
5. A budeš dál někde zpívat třeba v kapele?
No v kapele nevím, ale zpívat budu určitě dál.
6. Od kolika let zpíváš?
No nevím, od malička, ani nevím, kdy jsem začala.
7. Kolikrát soutěž už to je, co jsi vyhrála?
Nevyhrála jsem ještě nic, byla jsem na druhém místě a na místě jedna plus.
8. Jaký styl hudby nejraději zpíváš?
Rock, prostě něco nenáročného.
9. Nemáš trému?
Ne, už ne, asi jen na prvních dvou soutěžích.
10. Chtěla by ses zpěvem někdy živit?
Nemůžu se na to spoléhat, ale líbilo by se mi to.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C
Foto: Eva Pokorná

Recitujeme odmalička

Vítězové I. kategorie

Foto: Lukáš Abrahám

Dne 17. února 2010 proběhla recitační soutěž. V první kategorii (1. - 3. ročník) soutěžilo 38 dětí a v druhé kategorii (4. - 5. ročník) 16 dětí. Třetí kategorii (6. - 7. ročník) zastupovala Felicita Prokešová. I my jsme mohli mladé recitátory vidět a také s některými udělat rozhovor. A jak děti dopadly?

První kategorie:

1. Eliška Machátová
2. Matěj Noha, Lucie Kratochvílová
3. Monika Pelikánová, David Cintat

Druhá kategorie:

1. Anna Machátová
2. Karolína Křečková, Tereza Plucarová
3. Michal Vala, Veronika Hübshová

Třetí kategorie:

Felicita Prokešová

Některých recitátorů jsme se zeptali:

1. Jak ses na recitaci připravoval?
2. Jak dlouho ses na recitaci připravoval?
3. Měl jsi před recitací trému?
4. Kdo ti vybíral básničku?

Odpovědi:

Karolína Mutlová, 3. C

1. 3x jsem si básničku zopakovala.
2. 2 dny.
3. Ano.
4. Mamka.

Milena Moldavan, 3. C

1. Já jsme moc netrénovala.
2. 1 den.
3. Trochu.
4. Tatínek.

Eliška Machátová, 2. A

1. Pořád jsem si básničku opakovala.
2. 4 dny.
3. Ne.
4. Paní učitelka Marečková.

Michal Vala, 5. A

1. Opakoval jsem si ji pořád dokola.
2. Asi tak měsíc.
3. Ano, hodně.
4. Já.

Barbora Nováčková, 4. B

1. Cvičila jsem si to s panem učitelem.
2. 4 dny.
3. Ne.
4. Já.

Vojtěch Krška, 4. A

1. Jednou jsem si přečetl básničku.
2. 1 den.
3. Ano.
4. Já.

Vítězslav Mrázek, 3. C

1. Zkoušel jsem si básničku ve třídě a v duchu.
2. Asi 2 týdny.
3. Ne.
4. Já a mamka.

Karolína Křečková, 5. A

1. Opakovala jsem si básničku.
2. Dlouho.
3. Ano.
4. Paní učitelka Pokorná.

S vítězkou 2. kategorie jsme udělali speciální rozhovor, navíc jsme se ptali:

1. Jak se cítíš?
2. Jak ses cítila při recitaci?
3. Jakou básničku jsi recitovala?

Anna Machátová, 5. A

1. Opakovala jsem si básničku pořád dokola.
2. 3 dny.
3. Ano.
4. Paní učitelka Pokorná
5. Dobře.
6. Dobře.
7. Hrabě Drákula

Blahopřejeme Elišce a Aničce Machátovým i Felicitě Prokešové k postupu do krajského kola.

Přejeme hodně úspěchů!

Autor: Michaela Doležalová, Lukáš Abrahám VI.C

Vítězové 2. kategorie

Foto: Lukáš Abrahám

ŽIVOT KOLEM NÁS

Songy sametové revoluce s Jiřím Černým

V Divadélku pod schody měl besedu známý český hudební kritik Jiří Černý. Tento sympatický pán se proslavil jako redaktor týdeníků Mladý svět, živil se jako novinář, přispíval do hudebních časopisů Melodie. V Československém uváděl a připravoval pořady. Měl i hudební pořad Desky načerno. V listopadu v roce 1989 se účastnil zakládání Občanského fóra a moderoval některé protestní demonstrace.

Jiří Černý pravidelně uvádí vlastní pořady na rozhlasové stanici Praha. Dnes už píše ale jen příležitostně, pravidelně však pořádá antidiskotéky, posluchové pořady, uvádí každou sobotu Pořad osamělých srdcí seržanta Pepře, kde se vrací hlavně ke starší hudbě.

(Zdroj: Wikipedia.cz)

Zdravý včelí med pro Jiřího Černého

Foto: Jan Uher

S naším milým hostem jsme udělali rozhovor, doufám, že vás tento pán osloví stejně jako mě.

1) Jak jste se dostal k uvádění demonstrací?
V noci mi zatelefonoval tajemník Václava Havla Vladimír Hanzel, původem taky hudební publicista, a zeptal se, jestli bych jim druhý den nepřišel pomoci.

2) Byl jste ihned rozhodnutý, že chcete demonstrace uvádět?

Nepočítal jsem s tím, překvapilo mě to. Ale hned jsem souhlasil. Sepsal jsem si asi na minutu a čtvrt dlouhé povídání a hned na druhé demonstraci jsem mluvil.

3) Neměl jste z komunistů strach?

Trochu ano, přece jenom jsem se bál přepadení, když jsem šel pozdě v noci z Občanského fóra zespoda z Prahy sám domů na Letnou. Ale snažil jsem se na to nemyslet. Nedlouho před listopadem mi státní bezpečnost nabízela spolupráci, ale to jsem odmítl.

4) Koho z lidí, kteří se účastnili demonstrací, obdivujete?

Karla Kryla.

5) Jaký máte z demonstrací nejsilnější zážitek?

Byla tisková konference, týden po začátku revoluce, 24. listopadu. Stál jsem na podiu vedle Václava Havla a najednou jsme slyšeli zezadu nějaký zvuk, tak mě poslal zjistit, co se děje. Ukázalo se, že právě přišla zpráva, že komunistické předsednictvo odstupuje. Tak to jsem měl radost, že to můžu zahraničním novinářům oznámit jako první.

6) Jak se k Vaší tehdejší popularitě postavila vaše rodina?

Měli strach, abych to všechno vydržel, neviděli mě třeba celý den. Někdy jsem svoji dceru Kačenu bral s sebou i do zákulisí.

7) Kdy jste začínal s posluchovými pořady?

V roce 1966 jsem poprvé dělal pořad v rozhlasu.

8) Když tak pořád jezdíte s pořady po republice, máte vůbec stálé bydliště?

Ano, bydlím na Letné nad letenským tunelem.

Máme velký podkrovní byt, a skoro celý je zastavěný knihami, deskami a cédéčky.

9) Co dělá Vaše dcera?

Vystudovala fakultu humanitních věd a teď dělá redaktorku jednoho výtvarného časopisu.

10) Máte oblíbenou kapelu nebo zpěváka?

Nejraději mám Boba Dylana, Amy Winehouse, z českých skupin Jablkoň, písničkářku Radůzu a brněnské Květy.

11) A co Jaromír Nohavica?

Podle mě nástupce Karla Kryla. Je to fenomén, který dokázal spojit lidovost se schopností podtextu.

12) Jakou nejslavnější osobnost jste potkal?

Podal jsem ruku třem americkým prezidentům, ale víc si cením přátelství s pěvkyní Soňou Červenou. Ale taky každé setkání se spisovatelem Arnoštem Lustigem je pro mě cennější než setkání s prezidenty.

Autor: Kristýna Bušová. IX. C

Vraťte mi nepřítele

V úterý 16. února se žáci 8. a 9. třídy ZŠ Benešova sešli v Divadélku pod schody, aby si vyslechli program nazvaný Songy sametové revoluce. Téměř dvouhodinovou Antidiskotékou nás provázel její autor, hudební kritik a muzikolog Jiří Černý, který byl během sametové revoluce jedním z představitelů Občanského fóra a moderátor demonstrací.

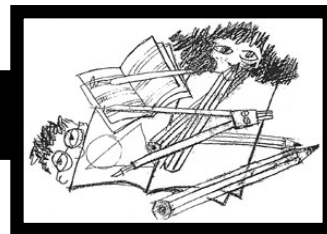
Poutavě a zajímavě hovořil o průběhu listopadových událostí, vzpomínal na písničky a umělce, kteří zpívali několika statisícovým davům na Václavském náměstí a dalších místech Prahy i ostatních měst.

Mě nejvíce zaujala skladba Jiřího Dědečka s názvem Vraťte mi nepřítele. V ní písničkář s ironií a nadsázkou vzpomíná na léta svého dětství a komunistickou propagandu.

Zaujal mě i životní příběh paní Marty Kubišové, která zásluhou politického režimu přes 20 let nemohla zpívat a veřejně vystupovat. Vyslechli jsme si její píseň Modlitba pro Martu. Libily se nám i další písničky, např. Karla Kryla nebo Vladimíra Mišíka.

Myslím si, že tento program byl pro děti naší generace velice přínosný a poučný, protože my sami jsme sametovou revoluci nezažili, víme o ní jen ze školy a zmínek rodičů. Pan Jiří Černý nám pomohl přiblížit průběh listopadových dní roku 1989, které vedly ke změně v politickém vývoji naší země.

Autor: Dominik Šustr, IX. B

Pan „Mladík“

Beseda s Jiřím Černým se mi moc líbila, protože jsem se dozvěděl víc o historii, o které jsem si mohl něco myslet a domýšlet. Bylo moc pěkné, jak nám Jiří Černý říkal a vyprávěl o svém životě, soukromí a později o pouštěných „songách“ = písničkách.

Pan Černý mi připadá takový živý, sympatický „Mladík“.

Také se mi líbilo, jak ve svých odpovědích vtipkoval. Myslím, že by tuto besedu měl zažít každý... určitě to není ztráta času... fakt dobrý...

Autor: Petr Mucha, IX. B

Neúnavný „mladík“ odpovídá

Foto: J. Uher

Cítím se být Čechem?

Bydlel jsem v Řecku v malé vesnici v horách na hranicích s Albánií. V době mého dětství se zde událo mnoho bojů, všechny byly děsivé a vybíraly si kruté daně. Já jsem společně se svými kamarády neznal skoro nic jiného než strach. Život v horách byl velmi těžký, pořád se jen utíkalo a schovávalo. Jednou jsem se dokonce díval na svou vesnici, jak byla celá v plamenech.

V březnu 1948 se uskutečnila přeprava dětí organizovaná partyzány za hranice Řecka do Albánie, kde měly být v bezpečí před bitvami. Také děti z naší vesnice Kria Nera se daly na pochod, mezi nimi i já se sestrou a

příbuznými. Šlo o dalekou cestu přes hory a doly do Albánie, samozřejmě pěšky. Tehdy mi byly čtyři roky. Po cestě se o nás starali cizí lidé, u kterých jsme strávili několik dní. Byl jsem oddělen od své sestry i od svých kamarádů. Po tomto krátkém odpočinku nás přepravili nákladními auty do města Elbasanu. Zde byly otřesné podmínky. Byli jsme ubytováni v táboře pod širým nebem bez hygienického vybavení. Všude byla špína a hlad. Naštěstí jsme tam nezůstali dlouho.

Po pár dnech nás odvezli nákladní automobily do Jugoslávie. Po dohodě s prozatímní vládou DSE, Červeným křížem a vládami lidově demokratických států byl zajištěn transport nás dětí do Československa, Bulharska, Maďarska, Polska a Sovětského svazu. Celá naše velká rodina se rozprchla do různých koutů světa. Vůbec se nehledělo na to, kdo byl s kým příbuzný, prostě nás čapli za rameno a posadili do aut. Jen do Československa v roce 1948 bylo transportováno 3500 dětí. Mezi nimi jsme byli i my z naší vesnice a okolí. V dalších letech narostl počet na 12000 emigrantů, dospělých i dětí. Nás děti nejčastěji umísťovali do dětských domovů. Dospělí byli posláni většinou do pohraničí, kde byl nedostatek pracovních sil po odsunu sudetských Němců. Začátky byly těžké. Neznalost jazyka, práce v továrnách. Jako Řekové jsme se ale brzy přizpůsobili novým podmínkám, získali kvalifikaci v různých průmyslových odvětvích, naučili se pracovat v textilním průmyslu i jinde.

Můj transport dorazil do ČSSR 22. května 1948 do Maloměřic u Brna. Po dobu dezinfekce jsme byli ubytováni v dřevěných chatkách. Nejdříve nás vykoukali a ostříhali, taky jsme dostali vydatnější stravu a čisté prádlo.

Pak nastalo další stěhování, blíže k Třebíči. Snad nejhezčí vzpomínka je, když jsem společně se svými kamarády sbíral borůvky a kuchařky nám vařily výborné a chutné koláče. Pusy jsme měli celé ulepené a syté fialové. Bydlení bylo velmi luxusní oproti tomu, v čem jsme žili doposud.

Bohužel po měsíci jsme se museli zase stěhovat do dalšího dětského domova v Klokočově. Byl nás kolem 500 dětí. Zpočátku nás bydlelo 30 dětí v jednom pokoji, ale postupně se počty zmenšovaly, protože hodně dětí bylo v tom zmatku odděleno od svých sourozenců a byly umístěny v jiných domovech. Po zjištění totožnosti se stěhovaly zpátky, aby byly spolu.

Tenkrát bylo 22 dětských domovů, nejvíce na severní Moravě. V domově nás učí-

li mluvit česky, zpívat české a slovenské písně, gramatiku, historii a zeměpis, ale také náš rodný jazyk, řečtinu. Jelikož vychovatelky byly Češky i Slovenky, měl jsem z toho pořádný guláš, nevěděl jsem, jak mám vlastně správně mluvit. Česká slova jsem se zpočátku učil nazpaměť, jejich význam mi však unikali.

Do české školy jsem nastoupil poprvé v roce 1951, hned do čtvrté třídy, poprvé s českými dětmi. Škola byla asi 3 km od vesnice. První dva roky jsme chodili pěšky. Potom nás naštěstí vozil autobus. Po ukončení osmé třídy jsem se vyučil opravářem automobilů a traktorů a nějakou dobu jsem pracoval. Poté přišla nabídka na vyučení v dolech, která se prostě nedala odmítnout, alespoň ne v té době. Protože ti, kteří pracovali v dolech, byli prostě „nejlepší“. Po dvou letech tvrdě a úmorné práce v Ostravě jsem se přestěhoval do Vrbna pod Pradědem, kde bydlela část mojí rodiny.

Řecké rodiny byly vždy, teda alespoň pro mě, takové idylické, velmi početné a hlučné, které mají rády oslavy, veselí se a všichni jsou rádi pospolu. Během let odloučení jsme jeden druhého velmi postrádali. Proto se celá rodina rozhodla, že se znovu všichni setkáme. Problém byl, že nebylo kde. Řecko, naše domovina, bylo pro nás zakázané, všichni jsme byli prohlášeni za vlastizrádce a přístup do země nám byl zcela odepřen. Byli jsme ale přesvědčeni, že rodinné shromáždění se musí uskutečnit za každou cenu. Nebylo to ovšem nic jednoduchého. Moji příbuzní byli rozházení po celé východní a střední Evropě, zároveň jsme hledali místo blízko Řecku a nakonec jsme se rozhodli sejít v Bulharsku.

Krátce před rodinným setkáním jsem si vyšel na vesnickou zábavu a právě tam jsem ji potkal. Krásnou mladou slečnu. Hned mi padla do oka. Bylo mi 21 a jí 17. Od prvního okamžiku jsem věděl, že ona je pro mě ta pravá. Rozhodl jsem se odjet na rodinné shromáždění společně s ní. A tak jsme se vypravili do Bulharska. Sešli jsme se opravdu všichni. Moji rodiče se rozhodli zůstat v Bulharsku, ale já se vrátil do Československa s mojí životní láskou. Dal jsem přednost Československu proto, že se za ten čas stala mým druhým domovem, a taky proto, že právě zde nám dali šanci na přežití. O několik let později jsem se se svou ženou přestěhoval do Třebíče, kde jsme už zůstali.

A jestli se cítím být Čech? V srdci jsem zůstal Řekem, zbytkem své bytosti jsem ale Moravan.

Autor: Michaela Avkovská, VIII. C

ŽIVOT KOLEM NÁS

Mentální anorexie - seznámte se!!!

Určitě už jste se s pojmem mentální anorexie setkali. Buď jste o této nemoci slyšeli v televizi, četli dramatické články v novinách nebo osobně znali někoho, kdo tuto nemoc měl. Ano, mentální anorexie je nemoc a je nutné říci, že velmi vážná. Jedná se ale o onemocnění, která postihuje hlavně náš mozek, tedy duševní zdraví. Tato choroba se projevuje převážně u dospívajících dívek. Ovšem anorexie má své příznivce i u mužů či chlapců. Chtěla bych vás podrobněji se zmíněnou chorobou seznámit.

Projevy anorexie

Vše vzniká v mozku. Z nějakého důvodu, ať to mají na svědomí plakáty s vychrtlými modelkami, nebo vaše osobní touha vypadat co nejlépe, si uvědomíte, že byste měli hubnout. Přestáváte pravidelně jíst, nabíráte si stále menší a menší porce jídla, kontrolujete počet kalorií na zadních stranách obalů od potravin a neustále stoupáte na váhu, abyste svoji hmotnost měli pod tou nejpřísnější kontrolou. Odmítáte názory vašeho okolí, že už hubnete příliš a v zrcadle se vidíte tlustší než ve skutečnosti jste. Lidé postižení touto nemocí si vyčítají každé sousto, co snědli. V extrémních případech po každém jídle cvičí, aby tak svůj pocit viny zmenšili na minimum. I když se možná na pár dní či měsíců cítíte ve skvělé formě, podívejme se, co se s vaším tělem děje ve skutečnosti.

1. Změny srdečního rytmu
2. Nízký krevní tlak
3. Chudokrevnost- nedostatek železa
4. Snížená sedimentace
5. Snížený počet bílých krvinek
6. Otoky končetin
7. Dvojití vidění, špatná paměť, bolesti hlavy
8. Zmatenost, mdloby, zácpy, zvracení
9. Poruchy menstruačního cyklu a plodnosti

Zdroj: www.zdravi.idnes.cz (body 1-9)

Ilustrační foto

A takhle se vidí

Ilustrační foto

Vaše psychické zdraví na tom také není nejlépe. Ze začátku jste možná měli dobrý pocit ze shozených kil, ale pokud hubnutí včas nezastavíte, tak budete mít potřebu ubírat na váze stále více a více, tudíž se svým tělem nikdy spokojení nebudete. Neubývají vám síly jen fyzické, ale i duševní. Budete trpět depresemi, pocity smutku a úzkostmi. Neustále budete unavení.

Jak vše vzniká?

Myslím si, že za tento problém může více věcí. Vezmeme to postupně.

1. Modelky a jejich postava

Je skutečně naivní, myslet si, že modelky na plakátech, v časopisech nebo fotkách mají tak hubenou postavu. Většinou jsou všechny fotky upravené v počítačových programech a jejich postavy se tedy v realu výrazně liší od plakátů. Pochopitelně se anorexie v modelingu vyskytuje také velice často, ale je nám jasné, že vychrtlé modelky nemají s ženskou krásou nic společného, stávají se jen věšáky na modely a stále menší a menší kusy oblečení, které by normální žena na sebe v životě nedokázala obléknout. Je přece naprosto nepřírozané mít v šestnácti letech postavu jako desetileté dítě. Myslím si, že snažit se podobat modelkám by byl v tomto ohledu holý nesmysl.

2. Názory rodičů, spolužáků, naše nízké sebevědomí

Máte-li nízké sebevědomí, pak se snadno necháte ovlivnit lidmi, kteří umějí jen posuzovat jiné, sebe kritizovat neumějí. Ať už se jedná o závistivé spolužačky či ctižádostivé rodiče. Každý z nás si přece musí umět za sebe rozhodovat sám a nebýt snadno ovlivnitelný. Myslíte si, že když zhubnete, budete se pak více líbit lidem? Vůbec ne, lidé vás stejně pomluví. Zvý-

ší se vám sebevědomí? No, ani toho se vám docílit nepodaří. Vaše sebevědomí bude stále na bodě mrazu a ještě si budete své zdraví likvidovat, a to dokonce dobrovolně.

3. Panenky Barbie

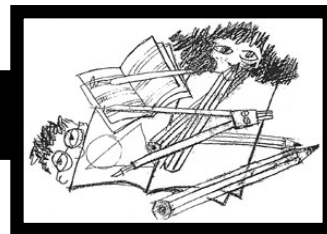
Ted' si možná myslíte, že jsem navedla téma na něco, co nemá s mentální anorexií nic společného. Mýlíte se! Už jako malé jsme si s těmito hubenými panenkami hrály, považovaly jsme je tedy za ideál krásy. A vůbec si nedokážete představit, do jaké míry nás mohly ovlivnit. Chtěly byste mít postavu, jako vaše dětská hračka? Pak se ale musíte smířit, že člověk s mírami, kterými se chlubil vaše panenka, by ve skutečnosti nemohl existovat. Dost pádný důvod najít si jiný vzor, že?

Vše je v nás, pevně doufám, že vám tento článek trochu otevřel oči, a že jste pochopili, jak nebezpečné je zahrávat si s touto nemocí, která může končit i smrtí. Její léčení je velice komplikované a probíhá v léčebnách, kde se o vás denně starají doktoři a jste pod pravidelným dohledem. Myslím si, že je lepší mít pár kilo navíc, než si ničit tělo i mysl.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Ilustrační foto

KLUB ZÁMEK – centrum prevence Třebíč se představuje...

BARÁK nízkoprahový klub – proti nuditě a na pomoc s problémy

BARÁK nízkoprahový klub je jednou ze tří služeb **KLUBU ZÁMEK** – centra prevence Třebíč.

Ptáte se, co znamená „nízkoprahový“? Služby mají „nízký práh“, to znamená, že jsou poskytovány dobrovolně, anonymně a zdarma, tudíž jsou snadno dostupné pro všechny.

Klub nabízí spoustu zajímavých možností, jak trávit čas, ale hlavně pomoc a podporu při zvládání obtížných situací, s nimiž se dospívající potkávají v každodenním životě.

BARÁK může navštívit každý ve věku od 12 do 20 let v otevírací době, která je v pondělí, úterý, čtvrtek a pátek od 14 do 19 hodin. Klub sídlí na Hájku v lesíku nad bazénem Laguna.

Ale teď už slovy Jakuba Němce z 9. B, který klub navštěvuje:

„O klubu **BARÁK** jsem se dozvěděl od svého kamaráda asi před 3 lety. Od té doby do klubu chodím pravidelně skoro každý den. Proč tam chodím? Rád tu hraji společenské hry, fotbalček, kulečnick, ale nejen to. Našel jsem zde i spoustu nových kamarádů. Pracovníci mi občas pomohou s domácími úkoly i poradí s osobními problémy.“

Jakub, David, Lenka a Robin v „nočním“ klubu

Člověk tady může dělat, co ho baví, pokud tím neporušuje pravidla. Každý měsíc na klubové radě společně vymyslíme program na další měsíc. Na programu bývají jak turnaje ve fotbálku, tak i besedy na různá témata (např. teď bude probíhat téma „Láska, vztahy, sex“) nebo výtvarné činnosti. Funguje tu i keramika.

Nejsme ale jenom v klubu, jezdíme i na výlety. Nedávno jsme byli v podobném klubu Vrakbar v Jihlavě na turnájkou ve fotbálku.

Když je zima, zahřeje nás tu čaj nebo kafe, které si každý může uvařit. Uvítáme nové členičky, třeba se vám tu zalíbí stejně jako mně.“

Více informací na www.klubzamek.cz nebo na facebooku – „Klub Barák“.

Autor: Marie Jansová, Jakub Němec, IX. B
Foto: Marie Jansová

Týden nízkoprahových klubů - koncert Guano apes

Zdobení triček

ŽIVOT KOLEM NÁS

Komunikace ve škole - anketa

Projektové vyučování v hodinách výchovy k občanství nás baví. Zpracováváním různých námětů se dozvídáme spoustu nových věcí a zapamatujeme si víc a snadněji, než kdybychom se učili jen z učebnice. Při prezentaci projektů se učíme vystupovat před ostatními. Ti nám také kladou různé všetečné otázky a hodnotí nás. Jedním takovým projektem byla Komunikace ve škole, předtím jsme si totiž povídali, co to komunikace vůbec je, jaké druhy komunikace známe, o tom, jak je komunikace velice důležitá. Samozřejmě, že bez komunikace se neobejdeme ani ve škole, ba právě naopak.

Komunikace znamená dorozumívání. V hodinách odpovídáme učitelům na otázky, diskutujeme. O přestávce si povídáme s kamarády. Tomuto způsobu dorozumívání říkáme komunikace verbální. Druhým způsobem dorozumívání je komunikace neverbální. Například když učitel přijde do hodiny s úsměvem, dal nám tím beze slov najevo, že má dobrou náladu. Nebo když stojíme u tabule a jsme zkoušeni, mohou nám spolužáci napovídat různými gesty. I to je neverbální komunikace.

Já jsem námět Komunikace ve škole pojala jako anketu. Žáků sedmé a deváté třídy jsem se ptala na to, jaká je:

1. Komunikace mezi spolužáky
2. Komunikace mezi žáky a učiteli
3. Komunikace mezi žáky a personálem školy

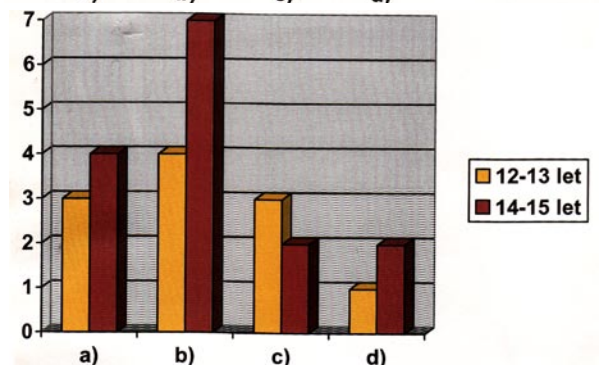
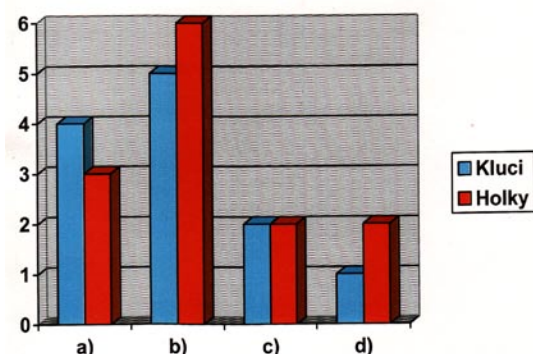
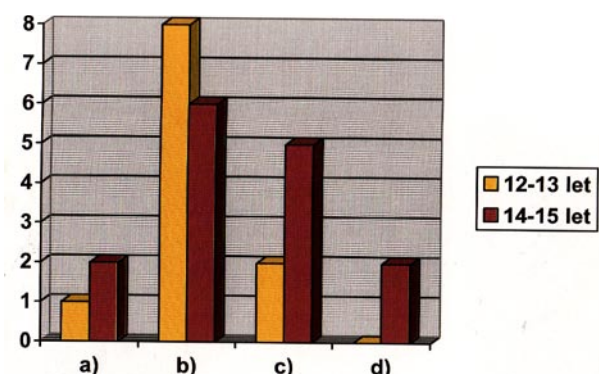
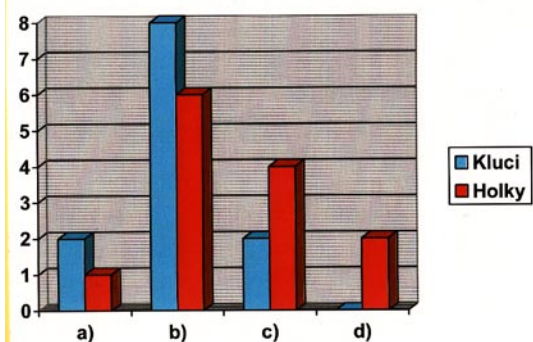
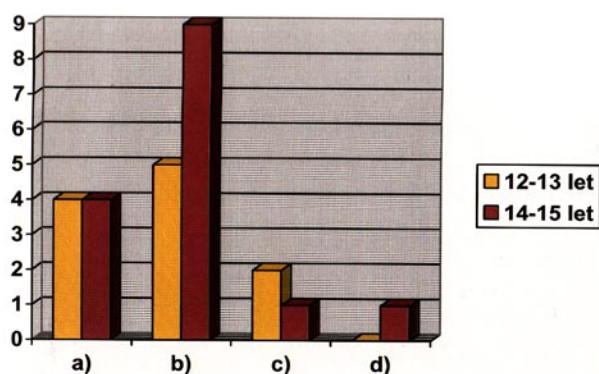
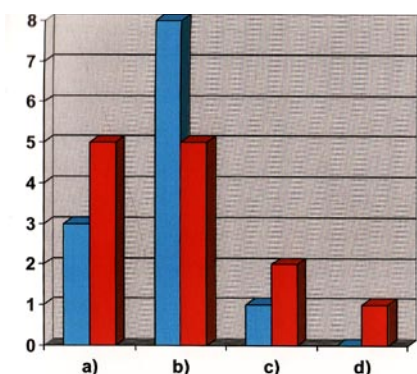
Žáci vybírali z těchto možností:

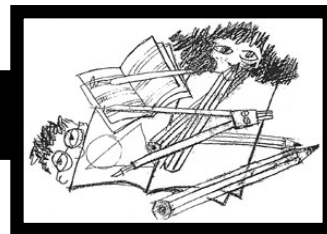
- a) výborná
- b) spíše dobrá
- c) spíše špatná
- d) hrozná

Odpovědi žáků jsem vyhodnotila podle věku a pohlaví.

Myslím, že komunikace na naší škole je spíše dobrá než špatná (z výsledků ankety to jasně vyplývá). Ale ani s kamarády nebo učiteli si nemusíme vždycky padnout do noty. Pokud však umíme diskutovat o různých názorech, aniž by se z nás stali nepřátelé, je to v pořádku.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

TIPY NA VÝLET HARDEGG

Někdy se rozhodneme, že pojedeme na výlet. ALE KAM ? Do Hardeggu. Z Třebíče je to asi 40 km. Hardegg leží jižně od Vranovské přehrady. Můžete se tam dostat autem přes Znojmo a rakouské hranice nebo jet okolo Vranovské přehrady do Čížova a jít pěšky asi 5 km. My jsme si vybrali tu druhou možnost. Cestou jsme projeli Moravskými Budějovicemi, Šumnou, Horním Břečkovem.... A tak jsme dojeli. Dalo se zaparkovat před Čížovem nebo na jeho konci. My jsme zaparkovali na konci u muzea Národního parku Podyjí. Tam můžete zajít také a koupit si pohled nebo si prohlédnout nějaké zajímavosti z exponátů. Když dojdete na konec Čížova uvidíte zátaras s ostnatými dráty, které připomínají, jak vypadala česko - rakouská hranice před rokem 1989.

Pak jsme sundali kola a vyrazili jsme. Sjeli jsme kopeček, jeli jsme po mostku a kopeček jsme zase vyjeli. Potom jsme míjeli malou dřevěnou boudu, ve které si můžete odpočinout. Celou cestu jsme jeli po asfaltové silničníce, kam směla auta jen se značkou zdravotního postižení nebo s povolením. Taký jsme jeli na vyhlídku na Hardegg. Je tam malá boudička vysunutá nad skálu a taky je tam hodně velkých kamenů. Potom jsme jeli zpět na rozcestí. Jeli jsme do levotočivé zatáčky a pak zase do pravotočivé. Na levé straně asi půl metru od silnice byla veliká skála. Potom jsme sjeli z kopečka okolo starých válečných bunkrů a okolo opuštěné celnice a přejeli jsme most přes řeku Dyji. A byli jsme v Hardeggu. Zabočili jsme doprava do jedné z uliček. Všude mají nádherné domy a hezky upravené zahrady. Na konci ulice jsme jeli doleva a nahoru do kopečka okolo kostela. A pořád do kopečka a na kopci byla hasičská stanice a mohlo se jít také do místního hradu. Kam jsme se samozřejmě vypravili. Kola jsme si zamkli u brány. Hrad byl moc hezký.

Potom jsme jeli tou stejnou cestou zpět a asi po tři čtvrtě hodině jsme se ocitli znovu na parkovišti. HODNOTÍM – 100/100

Autor: Martin Kobylka, V. B

ZOO SVATÝ KOPEČEK

Olomoucká zoo je velmi krásná, hlavně když tam jedete v létě. Tak jsme se tam jednou vypravili. Z Třebíče je to asi 150 km. Skoro celou cestu jsme jeli po dálnici. A taky skoro celou cestu přšelo, a proto jsme si mysleli, že budeme muset zůstat v autě, než přšet přestane. Ale jak jsme přijeli před Olomouc, vyjasnilo se a vylezlo slunce. Objeli jsme Olomouc a vyjeli kopec. Zaparkovali jsme na parkovišti u zoo. Ale ještě chvíli jsme museli čekat, než se uvolní parkovací místo, protože tam bylo moc aut.

Vystoupili jsme a šli si koupit vstupenky. Vešli jsme a prošli okolo suvenýrů, občerstvení a stánků se sladkostmi k opičímu výběhu a medvědům. Prošli jsme pavilonem opic a okolo kachen a plameňáků k žirafám. Kolem kozorohů jsme se dostali k vysoké věži, na kterou se můžete podívat, je to hodně vysoká věž a je na kopci, takže je odtud nádherný výhled na Olomouc. Pak jsme šli okolo gepardů a lvů do pavilonu ryb, byl tam i malý žralok a mořský rak. Potom jsme vyšli z pavilonu ryb a šli ke klokanům a velbloudům. Poté jsme se vrátili ke lvům a šli do pavilonu Jižní Ameriky. Vyšli jsme ven a okolo sobů jsme sešli kopec a šli k dětskému lanovému centru. Pak okolo ovcí, jelenů, surikat a bílých vlků, za jejich výběhem jsme přešli po mostě

do volného výběhu opic. Potom jsme šli okolo papoušků do pavilonu netopýrů, kde netopýři létali volně okolo vás. Potom jsme okolo pávů vyšli ven ze zoo... HODNOTÍM 100/100

Autor: Martin Kobylka, V. B

TROPICAL ISLANDS

Před dvěma měsíci jsem navštívil německý aquapark Tropical Islands. Cítíte se tu jako někde daleko u moře a přitom je to u našich sousedů v Německu. Tento aquapark je umístěn v hale, kde měli původně Rusové stavět vzducholoď. Přesněji se ukrývá mezi Drážďanami a Berlínem.

A věřte, že je to opravdový ráj. Voda má až 32 stupňů a teplota vzduchu se zde pohybuje kolem 28 stupňů. Za příplatek pár euro můžete do dětského světa a nebo jít na tři tobogany, které jsou opravdu dlouhé, ale musíte počítat, že jsou tu dlouhé fronty. Je zde opravdový písek jako na pláži, abyste si nemuseli hledat drahý hotel, máte tu možnost přespat ve stanu přímo na pláži, ale musíte si ho zamluvit už měsíc dopředu. Kdybyste chtěli odjet o půlnoci, můžete, protože se zde nezavírá. Kdybyste dostali chuť se proletět, můžete, protože je zde možnost letu balonem přímo v této hale a dokonce si vyfotíte celý areál z výšky. Je zde místo pro 6600 návštěvníků. Ale jestli chcete mít jistotu, že bude volno v době vaší návštěvy, můžete si udělat rezervaci přes internet. Pokud dostanete hlad, můžete si zde zajít do restaurace. Budete - li mít už dost plavání, můžete relaxovat v sauně, vířivkách nebo v páře.

Autor: Dominik Jeřábek, VI. C

ŽIVOT KOLEM NÁS

Úroveň znalostí našich žáků dokazují úspěchy na olympiádách

Konverzační soutěž v německém jazyce

Dne 2. února 2009 jsem já a moje dvě kamarádky ze třídy, co se ve školním kole konverzační soutěže v německém jazyce umístily na prvních třech místech, sešly u školy na ulici Benešova, abychom vyťřely zrak účastníkům okresního kola. Tam jsme počkaly na paní učitelku, která nás poté odvezla do Domu dětí a mládeže Horka-Domky. Tam jsme se také zapsaly a vešly do takové místnosti podobné třídě. K mému překvapení zde byla i moje kamarádka z tábora – Kačka Boturová, přijela z Náměště nad Oslavou. Vesele jsme se přivítaly a o půl deváté už psaly všechny kategorie II. A a II. B jednoduchý poslech. Soutěžící byli celkově rychle hotoví, ale potom následovala část, kdy jsme jednotlivě předcházeli před porotu. Tam jsme nejdříve popisovali obrázek a potom jsme dělali rozhovor. Ten byl pro mě asi nejtěžší. Než celá naše kategorie byla v této části hotova, uběhlo tak jeden a půl hodiny a potom už následovalo vyhlášení vítězů. Soutěž vyhrála Petra Bartejsová, druhé místo obsadila Klára Matoušková, tedy obě moje spolužačky. Já jsem za třetí místo získala poukaz v hodnotě 100 Kč na nákup čehokoli v knihkupectví Jakuba Demla. Potom jsme šli na oběd a domů. I přes nervy, které jsem prožila, bych si celou akci zopakovala.

Paní učitelka Zahrádková dodává: „Všechny tři žákyně svojí jazykovou vybavenost po dvou letech němčiny prokázaly lehkou srovnatelnou úroveň s žáky třebíčských gymnázií.“

Dne 26. února 2010 se konalo v Jihlavě krajské kolo. Ve II. kategorii obsadila Petra Bartejsová z VIII. C krásné 5. místo.

Komise v honocení uvedla: solidní znalosti, drobné chyby v gramatice, konverzační pohotovost odpovídající délce studia (Petra se učí německý jazyk třetí rok).

Autor: Michaela Cahová, VIII. C

Pythagoriáda

Školního kola se zúčastnilo v 6. ročníku 55 žáků, zvítězila Michaela Doležalová VI. C. V kategorii 7. tříd počítalo 20 žáků a vítězem se stal Petr Kratochvíl ze 7. B.

Zkoumavý pohled vítězky

Foto: Blažena Svobodová

Školní kolo ChO kategorie D pro rok 2009-10 :

Školní kolo chemické olympiády kategorie D proběhlo 7. ledna 2010. Do této olympiády se na začátku roku přihlásilo 16 žáků z 9. tříd. Vítězkou školního kola se stala Alžběta Pospíchalová se 109 body, na druhém místě se umístila Karolína Křepelová se 104 body a na třetím místě Jan Nováček se 70,5 bodem.

Dějepisná olympiáda

Do okresního kola Dějepisné olympiády se ze ZŠ Benešova Třebíč kvalifikovali dva naši žáci a ve finálové čtyřicítce řešitelů z celého okresu Třebíč se vůbec neztratili. Tomáš Bartejs ze třídy VIII. C se umístil na výborném devátém místě a Michael Růžička z IX. C skončil také na velmi dobrém šestnáctém místě.

Za nelehkou přípravu na soutěž patří těmto vítězům školního kola uznání. Dějiny jsou totiž oborem lidské činnosti, ve které se snad ani nedá soutěžit.

Biologická olympiáda

Biologické olympiády se celkově zúčastnilo 28 žáků ve dvou kategoriích.

V kategorii D zvítězil Jakub Štěrba ze VI. C, druhé místo obsadil Daniel Beránek ze VII. B a třetí místo získal Tomáš Kotrba

z téže třídy.

V kategorii C byla nejúspěšnější Alžběta Pospíchalová, IX. C, za ní se umístila Dana Polášková, rovněž IX. C a na třetím místě skončila Kristýna Kosmáková z VIII. B.

Zeměpisná olympiáda

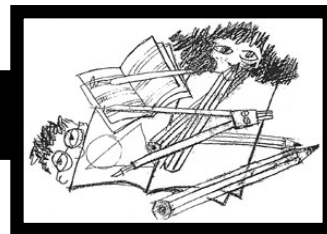
V kategorii A - 6. třídy soutěžilo 16 žáků, nejúspěšnější byli Jakub Štěrba a Dominik Špaček (oba ze VI. C), kteří postupují do dalšího kola, v kategorii B zvítězil Petr Glaser ze VII. B a v kategorii C Bohumil Abrahám z IX. C, oba vítězové rovněž postupují.

Autor: Michaela Cahová, VIII. C

Musím se soustředit

Foto: Blažena Svobodová

Hladkosrstý foxteriér

Dnes se využívá především jako lovecký pes. Je velmi bystrý, aktivní, pohyblivý, veselý a čilý. Hodí se spíše k aktivně založené rodině. V rodině bez aktivity nebude tento psí parťák nikdy šťastný. Využívá se i jako sportovní pes na psí sporty, kde vyniká svou rychlostí, avšak nikoli poslušností! Běhy mívají tato plemena velmi dobré, obvykle bez trestných bodů či diskvalifikace. Důležitá je ale důkladnost.

Foxteriér je poměrně paličaté plemeno, tudíž důkladnost je samozřejmostí. Lehko z tohoto psíka vyrostе neposlušný kamarád. Pokud zvládnete všechny potřebné tzv. „kroky“ v poslušnosti, budete s tímto psím společníkem nadmíru spokojeni. Výška plemene se pohybuje v rozmezí 38 - 40 kg. Nejčastější zbarvení jsou bicolorní a trikolorní, hmotnost v rozmezí 6 - 9kg.

Foxteriérka Nessie

Foto: Kristýna Kazdová

Jaro

Také se už nemůžete dočkat? Jak po tomto krásném období touží Kamila, dokazují následující řádky.

Drahé jaro, ze všech čtyř ročních období mám nejraději zrovna tebe. Ptáš se proč? To je přece jasné. Na tebe se lidé vždycky těší. Když jsme už promrzlí a zima je dlouhá a tuhá, tak paprsky slunce dávají naději, že už přicházíš a prohřeješ půdu. Rostlinky rozmrznou a budou se drát na povrch. Ptáci budou po té dlouhé zimě zase po ránu skřehotat ve větvích stromů. Živočichové, kteří po celou tu dobu spali, se probouzejí z dlouhého spánku a všechna zvířata se začínají probírat a vylézají ven.

Náhle je to venku jako v cirkuse. Vše začíná být barevné a veselé. Kačeny chodí s mladými na rybník a učí je plavat. Venku je to samé mládě s maminkou. Ta jim radí, jak poznávat svět. Rostliny se oklepávají z té urputné zimy

Belgický chladnokrevník

Klisna Elza

Foto: Kamila Školařová

Je dnes nejrozšířenějším pracovním koňským plemenem v ČR. Vyskytuje se v mnoha barevných rázech. Je to kůň vyšlechtěný pro práci v lese, tudíž trápit ho na parkuru je zcela zbytečné. Je ale také vynikajícím společníkem, velmi milý, hodný, vhodný i na rekreační ježdění. Určitě si ale rád rekreačně zaskáče, jako každé plemeno. Je to plemeno, které by mělo být osvaleno na celém těle, ohon se dříve zkracoval, dnes už se nechává volně růst. Má překrásný styl hlavy, hřiva a ohon jsou převážně velmi husté.

Autor: Kristýna Kazdová, IX. A Zdroj: vlastní zkušenosti s plemenem

Princezna Pampeliška

a zelenají. A lidé schovávají zimní kabáty do skříní a vytahují si lehké bundičky a krátké kalhoty. A věř mi, jaro, že není nad to, si lehnout do měkké trávy a pozorovat tvoji na první pohled zdánlivě uspěchanou krajinu. Ale když se zakoukáš, uvidíš tu neuvěřitelnou harmonii celé přírody. V tu chvíli jdou všechny problémy stranou.

Občas si říkám, že jarní sluníčko hřeje až moc a rostliny budou vyschlé, ale křivdím ti. Ty se o svoji přírodu staráš perfektně. Protože když je moc teplo, přineseš nám lehký jarní deštík. Malé, jemné kapky se zamotávají do větviček stromků a cuchají lidem vlasy a osvěží tu zelenou krajinu.

A víš, co je na tobě to nejlepších, milé jaro? Přece těšení. Těšení na léto, které tě brzy vystřídá a spolu s létem přijdou i velké prázdniny.

Autor: Kamila Němcová, VIII. C

Soutěžíme, závodíme po celý rok

Soutěž ve šplhu

20. ledna 2010 se konala soutěž ve šplhu. Zúčastnilo se jí 70 žáků. Mezi nejúspěšnější patřili žáci III. B a III. C, IV. B a V. C.

1. Barbora Krajčová III. B, 2. místo Denisa Valíková III. C, 3. místo Tereza Štěpničková III. C

1. místo Dominik Prokeš III. C, 2. místo Matěj Kocan III. B, 3. místo Vojtěch Bartošík III. C

1. místo Petra Jordánová V. C, 2. místo Nela Peterková V. B, 3. místo Terezie Karšulínová IV. B

1. místo Dan Zbránek IV. B, 2. místo Dan Cila V. B, 3. místo Miloslav Nováček IV. B

Zimní turnaj T - ball

Dne 19. února 2010 jsme v kategorii do 8 let získali 1. místo a v kategorii do 10 let 3. místo.

Malá pololetní laťka

Tradiční Novoroční laťka se z důvodu neúčasti mnohých závodníků pobývajících na horách přesunula až na 3. února. Tato změna se zcela určitě podepsala i na výkonech nejmenších skokanů, jelikož na potřebný trénink nebylo dostatek času. Třebaže letošní výkony nebyly tak oslnivé, snaha dosáhnout co nejlepšího výkonu byla znát především na soustředěnosti a zaujetí většiny soutěžících ve zdolání dané výšky. Takže ještě potrénujeme a na jaře si svoje únorové výkony vylepšíme.

Neztrácej naději!

Foto: Pavel Mikoláš

Přijďte mezi nás do sportovních tříd. I vy můžete vyhrát!

Jiří Sýkora získal na Mistrovství ČR v sedmiboji 2. místo! Blahopřejeme a přejeme mnoho sil do dalších závodů!

Lyžování nás baví

Foto: Pavel Mikoláš

KRAJSKÉ LYŽAŘSKÉ ZÁVODY ŠKOL – SOUTĚŽ V OBRŘÍM SLALOMU

I. závodu LZŠ kraje Vysočina

Termín: 17. 2. 2010

Místo: sjezdovka na Fajtově kopci ve Velkém Meziříčí

Určeno: pro 6 žáků I.st. a 3 žáky II.st.

Pořadí škol: 16. místo - 42 bodů - ZŠ TŘEBÍČ, BENEŠOVA /z celkového počtu 34 škol /

II. závodu LZŠ kraje Vysočina

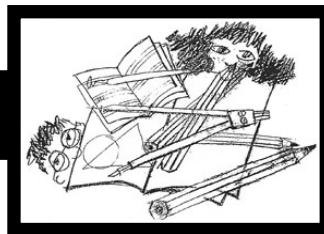
Termín: 22. 2. 2010

Místo: sjezdovka na Fajtově kopci ve Velkém Meziříčí

Určeno: pro 14 žáků I.st. a 6 žáků II.st.

Pořadí škol: 12. místo - 115 bodů - ZŠ TŘEBÍČ, BENEŠOVA /z celkového počtu 35 škol /

Více o sportovních akcích na www.zsbenesova.cz

RC modely

Vítám vás u dalšího článku RC modelů. Jelikož si myslím, že vrtulníků jsme už měli dost, tak jsem se rozhodl, že dnes napíšeme něco o RC autech.

Nejprve začneme od těch nejlevnějších a nejjednodušších na ovládání.

Stěnolez MINI

Je to auto, které dokáže jezdit po stropě, zdi, atd... S tímto autem si rozhodně hodně užijete.

Podrobnosti:

- magicky popírá gravitaci
- jezdí po stropě (i vzhůru nohama)
- dvou panelový ovladač
- auto je nabíjené přímo z ovladače

Hodnocení:*****

Autor: Lukáš Abrahám, VI. C

RC modely aut

se dělí do dvou tříd. 1. třída jsou spalovací většinou na benzín a druhá na baterie. Tyto dvě třídy jsou ještě rozděleny na on road - závodní, sportovní a nebo off road - do terénu. Nejprve se budeme zajímat o baterie off road. V každém čísle najdete nějaký zajímavý článek o nějakém zajímavém autu. Začneme autem rc monster truck cross tiger 4 x 4

Technická data:

Pohon 4 x 4

Motor: Hi-power 540 plus chladič

Podvozek TG - 01

Vpředu i vzadu kuželovitý diferenciál

Převod přední - zadní osa: ocelový kardan

Táhla řízení jsou kovová nastavitelná

Nezávisle zavěšená přední a zadní kola
Vzduchové tlumiče
Vysílačka - pistolová s volantem vč. ovládání trimů

Napájení ovladače 8x AA baterie

Vysílač a přijímač 27Mhz s výměnnými krystaly a indikací stavu baterií

Plně proporcionální ovládání rychlosti a řízení

Dosah: cca 600 metrů

Baterie 7,2V 1800mAh

Adaptér na dobíjení 7,2V

Rychlost modelu až 60 kmh

Karoserie je vyrobena z odolného lexanu

Rozměry: 400 x 310 x 190mm

Rozvor: 280mm

Průměr pneu: 57mm

Hmotnost: 1690g

Autor: Dominik Jeřábek, VI. C

Pershing 90

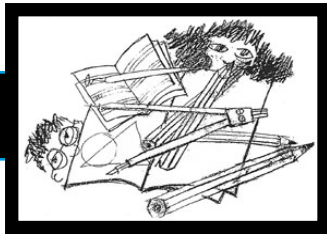
Pershing 90 je nejrychlejší luxusní jachta na světě. Její interiér připomíná spíše luxusní vilu než nějakou zaoceánskou jachtu. Také když si chcete tuto jachtu koupit, museli byste rozbit své prasátko a vytáhnout z něj sumu o hodnotě 93 000 000 Kč. Ale teď se podržte, protože jedno natankování vám vyjde přibližně na 750 000 korun. Avšak výsledek stojí za to!

Jachta jede 44 uzlů (110 km/h), i když váží přes 75 tun. Jeho hrany jsou pěkně zaoblené, takže vzduch obtéká kolem karosérie bez většího nárazu. Pershing 90 má dvě místa, odkud se dá řídit. Jedno je za hlavní kajutou a druhé je nahoře na střeše jachty. Vzadu má Pershing úložný prostor a v něm je vodní skútr a malý nafukovací člun s motorem. Jachta má 2 velmi silné motory. Každý má 16 válců. Do nádrže se dá natankovat 9 000 litrů paliva. Jachtu vyrábí společnost Ferretti Engineering. Tato loď má na délku 27,42 metrů, na šířku má 6,023 metrů a vejde se do ní 20 osob. Pershing má vpředu jednu velkou ložnici a potom dva pokoje s dvěma postelemi. Vzadu je kuchyně, jídelna, obývací pokoj a WC.

V příštím vydání školního časopisu Vám napíši o Pershing 115.

Autor: Petr Řezáč, VI. C

PC

1. 3

Zde si popíšeme, jak si lze vylepšit své internetové stránky:

Svoje „webovky“ lze vylepšit několika způsoby, my si však ukážeme jen ty, které vy (mnozí začátečníci) určitě zvládnete, pokud jste si web vytvořili na websnadno.cz, tak to nebudete muset hledat, jelikož dělám návod přímo pro tyto stránky.

JEDNODUCHÉ:

1) Zvýraznění textu:

a) První způsob, jak něco zvýraznit je, že písmo dáme tučně nebo kurzívou, a nebo jej podtrhneme a pokud na něco potřebujeme poukázat jako nepatřičné, tak to jednoduše škrtneme.

b) Pokud chcete barevně zvýraznit, tak se to dá také navolit, to je další způsob zvýraznění jakési části textu.

2) Vložení obrázku 2 způsoby:

a) klikneme na vložit obrázek a dáme přímo URL obrázku a pak jej dále nahrajeme do TEXTU

b) 1. obrázek si uložíme do PC

2. obrázek uložíme také do správce souborů této stránky, abychom ho mohli používat, kde chceme

3. klikneme na vložit obrázek a dáme „správce souborů“ a tam si zvolíme obrázek, který chceme vložit na web

4. Obrázek již máme v textu a můžeme ho zmenšit či zvětšit dle libosti.

3) Vložení odkazu - toto již většina z vás umí, ale co neumíte, to se právě naučíte.

Napišeme adresu odkazu, na který chceme, aby někdo klikl (hra atp.) a nahoře (v nově otevřeném okénku, kde píšeme i adresu odkazu) klikneme na CÍL a zvolíme si, zda se má vaše stránka

a) otevřít v novém panelu (již to většina prohlížečů podporuje) - blank

b) otevřít jako vyskakovací okno (POZOR! někteří uživatelé to mají blokováno) a nastavíme si parametry okna

c) otevřít ve stejném okně (někteří uživatelé si třeba chtějí vaše stránky prohlížet dále a když je bude zajímat i váš odkaz, tak v něm budou číst a pak zjistí, že budou muset dávat několi-

krát zpět, aby se dostali na vaše stránky a to je může odradit, takže je to nevýhoda) ostatní možnosti jsou téměř stejné (až na pár maličkosti)

Toto je dost věcí, které můžete dělat na stránkách, co jsou zadarmo.

Doufám, že jsem vám alespoň minimálně pomohl a příště si budeme psát o různých hrách.

Autor: Petr Glaser, VII. B

Larp

LARP z anglického live action role-playing game je formou hraní rolí, kterou hrají živí lidé podobně jako představení. Hráči představují své akce vlastními činy. Mnohdy taková hra vypadá jako divadlo (nejen) ve volné přírodě. Hry bývají pečlivě připravené, skupiny hráčů plánují děj a připravují kostýmy mnoho týdnů a mnohdy i měsíců předem. LARP může být nahlížen jako forma improvizacího divadla - např. italská commedia dell'arte.

V roli vs. mimo roli

V LARPU hráč představuje hranou postavu a hráčovo jednání tedy přímo reprezentuje jednání postavy. To je zásadní rozdíl oproti klasické stolní hře na hrdiny, kde je jednání postavy popisováno pouze slovně („Moje postava říká...“). V LARPU se hráč bere, jako by byl přímo onou postavou - hráčovo jednání je tak ostatními hráči přijímáno jako jednání postavy. Hraní role v LARPU je velmi blízké (někteří říkají, že identické) hraní v divadle a filmu, nicméně je z větší části improvizované. Mnoho LARPových systémů činí rozdíl mezi hráčem, který aktivně představuje svoji postavu (používají se spíše anglické termíny: „IC“, „in-character“, „in-game“ či „in-play“) na rozdíl od hráčova běžného jednání („out-of-character“, „OOC“, „off-role“, „out-of-game“ či „offplay“). Během LARPU se automaticky předpokládá, že je hráč v roli. Pokud tedy hráč řekne: „Jsem nemocný,“ tak ostatní hráči předpokládají, že hráč představuje nemocnou postavu a není sám nemocen. Poměr IC a OOC hry se v jednotlivých LARPech významně liší. Některé LARPy se snaží docílit, aby hráči byli v roli prakticky neustále (vyjma případů ohrožení), zatímco jiné umožňují hráčům trávit mimo roli hodně času. Pro takové jednání může existovat i pravidlový systém, příkladem

mohou být jakási „neherní“ území, kartičky či gesta naznačující, že hráč momentálně není v roli.

Dětské LARPy

Na tyto LARPy můžete jet i vy, kterým ještě nebylo 15 let, protože LARPy jsou většinou od 15let, kdy již má hráč občanku. Dětské LARPy bývají organizovány dospělými pro děti, a to buď specializovanými organizacemi, nebo třeba školami, skauty, Červeným křížem apod. Jsou běžné například v Dánsku. Tamější scéna je z velké části založena na bojových fantasy LARPech upravených pro děti od osmi do čtrnácti let, jiné varianty zahrnují sci-fi prostředí či hry ze světa Harryho Pottera.

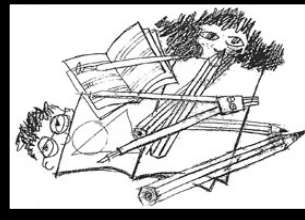
Historie

U LARPU nelze jednoznačně určit okamžik vzniku. Byl „vynalezen“ nezávisle několika skupinami v druhé polovině sedmdesátých let dvacátého století, které měly společnou zálibu v hraní stolních her na hrdiny, zejména Dungeons & Dragons, a touhu dát hře skutečný rozměr. Kromě stolních her byly první skupiny zřejmě ovlivněny také vzdělávacím a terapeutickým hraním rolí, historickými rekonstrukcemi a Společností pro kreativní anachronismus.

Jednou z prvních zaznamenaných skupin v USA byla bojově zaměřená Dagorhir Outdoor Improvisational Battle Games (Dagorhir), založená v roce 1977 poblíž Washingtonu, opravdový rozmach však nastal především po premiéře filmu Loganův útěk v témže roce. Hry inspirované zmíněným filmem byly součástí mnoha amerických conů. V roce 1981 začala působit International Fantasy Games Society (IFGS). Jednalo se rovněž o bojově zaměřené hry, ale se složitějšími pravidly inspirovanými zejména Dungeons & Dragons. IFGS se pojmenovala podle fiktivní skupiny v knize Dream Park Larryho Nivena a Stevena Barnese, popisující velmi realistické futuristické LARPy. Na oplátku oba autoři organizaci „adoptovali“ a propagovali ve dvou následujících románech. První divadelně zaměřenou skupinou byla Society for Interactive Literature (SIL), založená v roce 1981 na harvardské univerzitě. Za počátek LARPU v Anglii je obecně považována Treasure Trap, založená v roce 1982 na hradě Peckforton, ke které může vztahovat svoji historii většina ze současných anglických herních skupin.

Historie LARPU je jak vidíte velmi rozmanitá.

*Autor: Petr Glaser, VII. B
Zdroj: webové stránky*

Pán Prstenů – Legenda pokračuje

Chcete zažít spoustu zábavy a naučit se správně uzlovat, luštit šifry a mnoho dalšího?

Chcete si zabojovat a zakouzlit?

Ano??

Pak se přihlase do tohoto kroužku DDM HRÁDEK, je to tábornický oddíl spojený s celoroční hrou PÁN PRSTENŮ, kde není důležité jen dobře umět bojovat, ale také se něco naučit (uzlování, šifry, morseovka atd.) a mít odvalu jít ven a nesedět jen pořád u PC a „pařit“ hry a ...

A nyní konečně nějaké informace o tomto kroužku:

- Tuláci

- pondělí 17:00-19:00

Zaměření: Dobrodružství a turistika

Doporučený věk: 10-15

Cena: 250/350

Pracoviště: Borovina

Vedoucí: Kamil Svoboda

Web: <http://hernisvety.ddmhradek.cz/index.php?page=lotr>

Zálesácký oddíl s celoroční hrou Druhý Pán prstenů (zážitky, dobrodružství, magie...)

* Zálesáctví (ohně, lana, přístřešek...)

* Dobrodružství (velké bitvy, magie, napětí...)

* Zážitky (to se nedá popsat, to je třeba ZAŽÍT!)

Celoroční hra PÁN PRSTENŮ: Toto již druhé pokračování je zcela nezávislé na filmu!

Sauron podruhé poražen (teď již nadobro), v Mordou Gandalf rozsévá život svou mocnou magií po tisíciletích temnoty a všichni si již myslí, že služeb společenstva nebude potřeba, ale mýlí se! Z Morie vycházejí jakési temné bytosti a míří do Kraje (hobiti v nebezpečí) a ... (Musíte se přihlásit, abyste to zažili!!!!!!!)

Pán Prstenů

V

Legenda Pokračuje

Autor: Petr Glaser, VII. B

Samurajové

Samurajové byli středověcí válečníci v Japonsku. Měli tři druhy mečů. Katana byl dlouhý meč s lehce ohnutou čepelí. Wakizashi byl kratší meč, zatím co tantó byla spíše dýka. Pro samuraje byla vždy nejdůležitější čest. Například v boji nebylo pro samuraje nejhorší zemřít, ale padnout do zajetí. Takový samuraj vždy radši požádal věznitele, aby si mohl vzít život a provést tradiční seppuku (známější je neslušné označení harakiri). Samurajové byli také velmi „urážliví“. Velmi mnoho úkonů chápali jako urážku. Pokud např. kolemjdoucí samuraj omylem zavadil o jiného samuraje pochvou meče, bylo to chápáno jako urážka. Ale samuraj, který chtěl urážku oplatit (vždy soubojem), nikdy neprobodl soupeře zezadu. Vždy minimálně poklepal mečem o zem, aby upozornil soupeře na svůj útok. Pokud jej ovšem urazil někdo nadřizený, samuraj většinou spáchal výše zmíněnou seppuku.

Autor: Jakub Štěrba, VI. C

Modrý plamen

Jdu po podivně lesklé a jako rtuť vypadající hmotě. Nejdů! Spíše se vleču, provázená obrovskou bolestí. Vystřeluje mi ze zad do hlavy, beder, nedovolí mi se pořádně hýbat. Provází mě na mojí pouti. Ta bolest je vlastně důvodem mé cesty k záhadnému Modrému plameni.

Směřovalo k němu již spousta lidí s bolestí těla i duše. Říkali, že každý se k němu dostane úplně jinou cestou. A říkali, že k Modrému plameni neexistuje žádná mapa. Každý si musí svoji cestu najít sám. Ta moje byla dlouhá a v oparu bolesti jsem nevnímala čas. Cítím i nedůvěru, zda je síla plamene skutečná. Uzdraví? Zbaví bolesti?

Konečně! Je úžasný. Plápolá, tančí, vlní se. Jeho moc mě přitahuje, ale přitom mám v sobě pochyby. Dlouhou cestu za sebou, velkou bolest v těle.

Vkročím do plamene. Čekám na uvolnění a úlevu. Nic! Kroužím kolem plamene a v hlavě otázky: Proč? Proč se nic nestalo? Je kouzelný? Není! Ale co ti uzdravení lidé? Kde se vzala ta legenda o Modrém plameni? Otázky ve mně nemají konce.

Po dlouhém přemýšlení se ve mně objevuje tato úvaha: Co když je chyba ve mně! Já jsem musela urazit tu dlouhou cestu, já jsem překonala sama sebe i bolest v sobě. To já musím věřit v sebe a věřit v uzdravení. A plamen je jen pomocník k tomuto poznání.

Date masamune

Vstupuji do něj znovu. Cítím, jak hřeje a přitom studí. Prostupuje mě jeho harmonie. Věřím v uzdravení! A taky se uzdravím...

Autor: Kateřina Kršková, VIII. C

Tsunami

Velice dobře naladěná partička kamarádů se vracela z koncertu. Všichni si vesele prozpěvovali, hopsali, zkrátka byli v nejlepší náladě. To ovšem ještě netušili, co na ně čeká za rohem a neuposrně se k nim blíží. Byla to tsunami. Všichni ztuhlí hrůzou. Obrovitá vlna se řítí přímo na ně. Ze všech stran se ozývaly zoufalá výkřiky. Rozběhli se, co jim nohy stačili, avšak vlna byla rychlejší. Najednou už se jen valili vodou a snažili se získat trochu kyslíku. Voda s nimi mlátila o všechny zdi a všechno kolem sebe bortila. Ticho. Avšak nebylo to jen tak ledajaké ticho. Bylo to ticho bez jakékoliv špetky naděje. Jakoby vám to už rvalo bubínky a za chvíli je mělo rozervat. V tu ránu už šli k hladině pouze bublinky. Pomalu plovoucí nahoru, kde zase zmizí a nezbude z nich vůbec nic. Jediný žijící člověk visící na stromě volal na všechny strany a beznadějně doufal, že přijde nějaká odpověď. Nic. Vůbec nic. Všude jen voda a mrtvá těla. Po nějaké době se voda uklidnila. Na kost promrzlý a unavený poslední žijící upadá do vody beznaděje. Voda ho unášela dál a dál. Když se probudil, zjistil, že leží na nějakém měkkém pohodlném lůžku. Otevřel oči a rozhlédl se. Byl v nemocnici. Koukalo se na něj několik rozmazaných očí, s velkým zájmem si ho prohlíželo a něco si šušalo. Tito lidé ho našli a zachránili, když plul po vodě. Byl to jediný člověk, který přežil tuto katastrofální událost.

Autor: Šárka Janíková, VIII. C

Inspiroval nás Edward Lear

Pan Edward Lear je vyhledávaný a oblíbený humorista. Klasik anglického nonsensu (nonsens je literární žánr podobný grotesce) a tzv. „limerik“. Díky překladům Antonína Přídala se dostává také k českému čtenáři. Velmi oblíbenou je VELKÁ KNIHA NESMYSLŮ, svazek obsahující téměř všechny texty a obrázky, jimiž si Learova rozpustilá fantazie získává každou čtenářskou generaci.

VELKÁ KNIHA NESMYSLŮ obsahuje básně, písně, pseudopohádky, Learovu nesmyslnou botaniku, nesmyslné kuchařské recepty. Celá kniha je psána tak, aby si u ní čtenář odpočinul a zapomněl na starosti všedních dní. U knížky se jistě zasmějete a pobavíte.

Zdroj: Edward Lear – Antonín Přidal - VELKÁ KNIHA NESMYSLŮ

Zde je pár veršů 5. A a 8. A, které se pokusily vtipné „limeriky“ napodobit.

U nás doma v koupelně,
mýdel je tam nadměrně.
Kupujem je bez ostychu,
pocítujem velkou pýchu.
Kde? No, u nás v koupelně.

Jaroslav Břečka, V. A

Byl jeden dědeček z Dublinu
a ten měl u nosu bublinu.
Smrkal, smrkal jako slon
a u ucha měl telefon.
Byl to ten dědeček z Dublinu.

Michaela Prváková, V. A

Byl jednou jeden lamák,
který měl vlastní barák.
Žil si tam šťastně,
vůbec ne špatně.
Vážně dobrý lamák.

Šimon Dolák, V. A

Byl jednou jeden Pepíček
a ten měl velký pupíček.
Pořád jen jedl a cpal se
a přitom pořád ptal se:
„Jakýpak bude Pepíček?“

Michal Vala, V. A

Na zámku strašil drak,
tvářil se jako mrak.
Měl pět hlav a pět hub,
v každé hubě jeden zub.
Všem naháněl velký strach ten jeden drak.

Lukáš Nováček, VIII. A

Bilíkovcova rodina
chodí ráda do kina.
Všichni mají koloběžky,
jenom Robin chodí pěšky.
Tak tohle je Bilíkovcova rodina.

Rostislav Jaroš, VIII. A

Byl jeden šašek,
který se jmenoval Vašek.
Když přišel do maringotky,
měl tam flašky od griotky.
To byl ten Vašek šašek.

Václav Špaček, VIII. A

Byla jedna holčička,
jmenovala se Ančička,
měla ráda Pepíčka,
co jí nosil jablíčka,
To byla ta holčička.

Martina Ondráková, VIII. A

Bylo jedno městečko
kde lidí bylo maličko,
rádi se všichni měli,
a tak spolu tancovali,
to bylo to městečko.

Martina Ondráková, VIII. A

Dostali jste také chuť si
zaveršovat? Zkuste to! Užijete si jistě
spoustu legrace.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Dobrý nápad

Moje sestra šla na operaci s nosní mandlí. Věděla jsem, že v nemocnici bude zůstat s maminkou přes noc. I když je někdy docela otravná, bylo mi po ní už večer smutno.

Vzpomněla jsem si, že když jsem se jako malá vracela z nemocnice v Praze, kde mi operovali kochleár, čekalo mě doma úplně super přivítání. Na chodbě visel nápis „Vítej doma!“. Všude visela spousta balónek a cesta od dveří do mého pokojíčku posypaná bonbony, lízátky a Kinder vajíčky. V pokojíčku na mě čekalo obrovské překvapení - nový kočárek pro panenku. Měla jsem velikánskou radost.

Dostala jsem tak nápad, že by bylo milé nachystat něco podobného i pro Lauru. Poprosila jsem tatínka o pomoc. Ještě večer jsme napsali a vystříhali písmenka na uvítací nápis. Písmenka jsem pak navlékla na silnou nit a připevnila je mezi dveře.

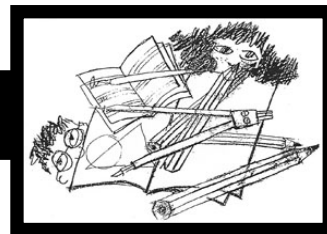
Druhý den jsme se ráno vypravili do města koupit překvapení, balónek a sladkosti. Přemýšlela jsem, co by Lauře udělalo radost. Protože ráda modeluje, napadla mě plastelína. Tatínek chtěl Lauře koupit zvířátko ze Schleichu, Laura jich má už pořádnou sbírku. Domluvili jsme se, že ji koupíme obojí. V nemocnici byla statečná, takže si velkou odměnu zaslouží. Když jsme dorazili z nákupu, moc času už nám nezbyvalo. Máma volala, že za chvíli budou propuštěni, a tak pro ně tatínek vyrazil. Já jsem mezitím udělala cestičku ze sladkostí a na postýlku jí nachystala překvapení. Naštěstí jsem stihla i dárky zabalit, takže překvapení bylo stupňované.

V momentě, kdy Laura otevřela dveře od bytu, rozzářily se jí oči. Bylo vidět, že se jí přivítání moc líbí. Maminku to taky potěšilo, vůbec to nečekala a byli jsme moc pochwáleni. Byla jsem ráda, že jsme všichni zase doma a můj nápad byl lepší. Laura si s plastelínou hrála mnohem déle, než se zvířátkem od táty. Někdy mívám dobré nápady!

Autor: Sheila Freyová, V. A

Máte rádi překvapení?
Teší vás, když si na vás někdo
vzpomene?

**Neváhejte s dobrým nápadem!
Udělejte i vy radost někomu druhému!**

Výrobce jehel

S jehlou se setkáváme již v dětství, například v pohádce, jak dědeček měnil, až vyměnil. Jak jistě víte, z hroudy zlata zbyla dědečkovi jehla. My jehly nabízíme za mnohem nižší cenu. Naše výrobky jsou přísně testovány mnou samou.

Jehly jsou z kvalitní oceli. Pro špatně vidící i se samonavlíkačem.

Oproti našim konkurentům jsou u nás zaměstnané opravdu jnom ženy, které mají s jehlami velké zkušenosti a vědí, že nejenom sůl, ale i dobrá jehla je nad zlato.

Chceme docílit toho, aby i naše mládež se uměla dobře ohánět jehlou stejně jako s počítačem. U každého balení bude přibalen návod pro použití a extra se bude prodávat návod pro muže, aby věděli, že jehly nejsou určeny k vnitřnímu užití.

Na našem trhu něco podobného není.

Autor: Tereza Kutinová, VIII. C

(Takto se vypořádala se svým podnikatelským záměrem Tereza. Zkuste si také zahrát na podnikatele a vytvořte svůj podnikatelský plán s nabídkou svého podnikání jako žáci VIII. C v hodinách výchovy k občanství.)

Báj o jednorožci Roanovi

Fantastická povídka

Kdysi, před dávnými časy, žil mladý rybář Vasil u břehu moře. Neměl ženu ani děti a zemřeli mu už i rodiče. Za jeho malou chatrč měl malý zanedbaný záhonek se ztrouchnivělou kůlnou, ve které schovával svoje největší tajemství – jednorožce Roana. Vždy za setmění vyšel ze své chatrče a osedlal si ho. Na vyjížďku museli jezdit vždy až za tmy, protože kdyby někdo viděl jeho točitý roh a jeho samotného, Roan by zmizel a už by ho nikdy žádný člověk nespatriil, protože Roan je posel bohů a nesmí být spatřen nikým jiným, než právě vyvoleným Vasilem. Jezdili cestou, kterou nechodili žádní poutníci, přes lesy tak husté, že v nich nezpívali žádní ptáci a přes pole, která byla zarostlá plevellem. Jezdili skoro celou noc a nad ránem se vždy vraceli zpět. Jednorožec potřeboval dlouhou projížďku, ale ta mu za světla nemohla být poskytnuta.

Jednou, když Vasila navštívila jeho přítelkyně z města a řekla mu, že u něj potřebuje sedm dní zůstat, protože nemá peníze na

daně, které vybíral král, trochu ho to zneklidnilo. Po chutné večeři, kterou hoch známé přichystal, pro ni rozeštlal postel. Když Přítelkyně usnula, vyplížil se z domu a jel s Roanem na obvyklou projížďku. Když se vrátili, zjistil, že jeho hosta to nezbudilo a to ho potěšilo. Přes den se jako obvykle vypravil chytat ryby a jeho přítelkyně Isia se začala starat o zanedbaný záhonek, aby Vasalovi nějak odčinila jeho dobrý skutek.

Vždy jednou za měsíc byl jednorožec celý den nahoře u bohů a rozpravoval s nimi o životě na zemi, ten den měl přijít zítřejšího dne za úsvitu. Navečer po večeři se Isia rozhodla poklidit a šla si pro koště do kůlny. Vasil si toho našťestí zavčas všimnul, zarazil ji a řekl, že za žádných okolností do kůlny nesmí jít. Když ten večer Isia usnula, Vasil se opět vydal na vyjížďku. Roan ho varoval, že je Isia zvědavá a že by bylo nejlepší, kdyby ji poprosil, aby odešla, ale mladý rybář ji nechtěl vyhodit, když neměla kam jít. Jednou, když šel Vasil zase lovit ryby na večeři, zůstala Isia sama v domácnosti. Byla zvědavá, co asi může rybář v kůlně schovávat, ale neodvážila se tam jít. Šla na záhonek a chtěla Vasila překvapit zeleninou, kterou tam zasadila. Najednou uslyšela nějaké zvuky z kůlny a lekla se. Žena věděla, že by tam neměla chodit, ale zvědavost jí nedala a pomalu otevřela dveře od kůlny a uviděla nádherného obrovského jednorožce. Roan zařehal tak, že to uslyšel i Vasil a rychle spěchal domů. Isia úžasem oněměla a zůstala stát na místě. Roan ale po chvíli zmizel a už ho žádný smrtelník nikdy neviděl. Vasil věděl, že je v bezpečí a v péči bohů, ale taky věděl, že už ho nikdy neuvidí a trochu se mu zastesklo.

A tak skončilo spojení mezi lidmi a bohy. A tak se díky lidské zvědavosti bohové přerušili i to spojení s lidmi.

Autor: Michaela Avkovská, VIII. C

Bludný kořen

Jednou, myslím v období prázdnin, jela maminka na celý den do práce. Je totiž pravá, nebojácná policistka. To jsem po ní bohužel nezdědil, protože přezdívkou, která by se na mě hodila nejvíce, je strašpytel. Bojím se bubáků.

Zpět tedy k mému vypravování. Ještě, než odjela, mi řekla: „Když budeš mít hlad, tak si dej tu houbovou plévkou, která se ještě vaří. Doufám, že alespoň talíř zbude.“ Poděkovala mi, pak dodala, že už jsem velký kluk.

Zavřel jsem se do svého pokoje, kde jsem si pustil oblíbenou hudbu. Zapomněl jsem na polévku, která vypěnila a přetekla. Nezbylo zní nic. Kvůli této hloupé chybě jsem se rozhodl ji znova uvařit. Vhodně jsem se oblékl, vzal si košík a vyrazil jsem směrem k lesu. Poohlížel jsem se po okraji lesa, ale žádné jedlé houby zde nerostly.

Odvážil jsem se tak dál, kde sbírám s velkou radostí. Náhle zakopnu o kořen a odřu si koleno. Již se začíná stmívat. Mám strach, protože bloudím, zamlžilo se mi před očima, slyším jen nezvyklé věci. Hůůůů. Prásk. Cítím chlad po celém těle a já s první slzou začínám zmateně pobíhat. Bác. Padám přímo na nos. Poznávám ale znovu ten kořen. Nebyl to tak jen obyčejný kořen, podle jeho vzhledu a vlastností si myslím, že se jedná o bludný kořen, který znám z pohádky. Od té chvíle už znám cestu. Sbíhám dolů, k našemu domečku. Tam už na mě čeká máma s talířem plným krupicové kaše.

Od této doby již nevěřím na strašidla, dávám si jen bedlivý pozor na ošklivé, staré kořeny.

Autor: Petra Bartejsová, VIII. C

KUPUJTE GAG-BEN!

Co si nepřčtete na stránkách

GAG-BENU,

to si jinde nepřčtete!

To, co hledáte,

najdete

v **GAG - BENU.**

Milujete příběhy plné
fantazie? Zavřete oči,
začněte snít a pak pište, pište
a ...

Nezapomeňte!
GAG-BEN je tu pro vás!

GRAVITATION

Tak a máme tu další díl Gravitation...co mám říct? Asi to, že se objevily nové postavy, které vám hned představím. A že ...průběh koncertu příštího dílu bude zajímavý.

Ryuichi je frontmanem velmi populární kapely Nittle Grasper, kterou před třemi roky opustil, aby se vydal na sólovou dráhu v Americe. Brzy je z něj dobrý kamarád Schuichiho, ovšem postupem času se z nich stávají rivalové. Je mu 31 let, ale nechová se tak, spíše jako...Někdo velmi podobný Schuichimu. To ovšem jen do té doby, než začne zpívat. Najednou je z něj profesionál a dospělák. Kolují zvěsti, že má rozdvojenou osobnost, což si myslím také. Ryuichi má také svou nejmilejší hračku, pořád ji nosí s sebou, je to plyšák, růžový králik, kterého dostal od svého manažera „K“.

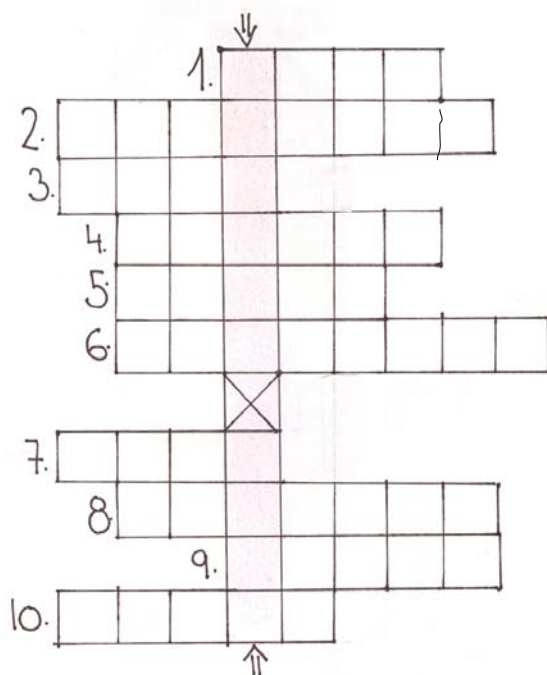
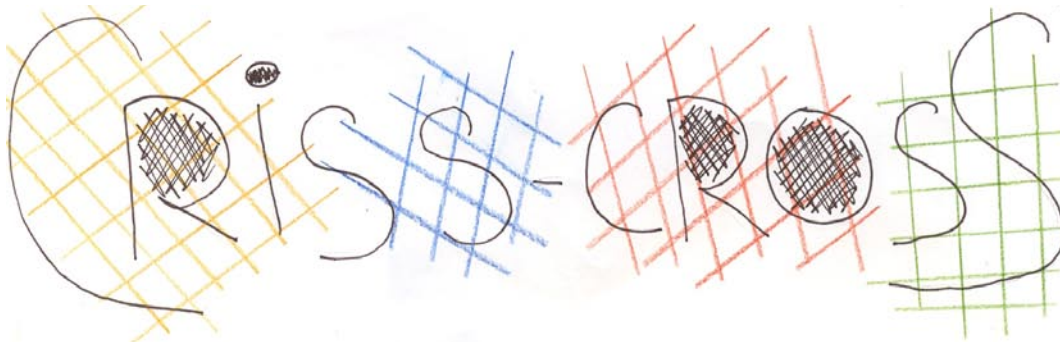
Autor: Jana Slámová, VIII. C

ZÁBAVA

Nuda v hodinách jazyků?

Ani nápad! U nás se rozhodně nenudíme. Angličtina, němčina, ruština, to není jen šprtání slovíček a gramatiky, ale také zajímavé projekty, jazykové hry, vymýšlení křížovek nebo třeba popis živočichů, kteří se zrodili v naší fantazii.

10. TRÁVA

2. 1000,-

5. MUMIJE

4. ☐ (červenec)

7.

8.

3. POSLEDNÍ

1. TĚLA

9. ZVUK

6. PAMÁTNÍK

Autor: Klárka

FANTASIETIERE

der Schwefi

Der Schwefi ist rosa und grün.
Er schwimmt und läuft. Er lebt in
einem Wald und im Fluss.

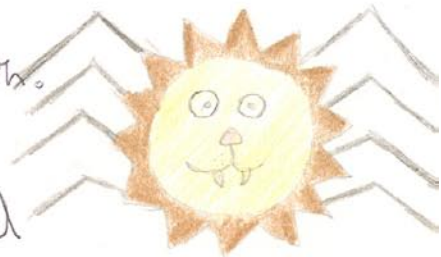
die Schmettschla

Die Schmettschla ist braun, schwarz, rot und
gelb. Sie fliegt und kriecht. Sie hat eine lange
Zunge und zwei Flügel. Sie frisst Fleisch und Nektar.

die Lörpi

Die Lörpi ist braun und schwarz.
Sie hat acht lange Beine und
eine Mähne. Sie frisst Fleisch und
Insekten.

Autor: Alexandra Kubičková, VIII. C

Redaktoři se představují

Kathrin Decknerová

Zájmy:

Mám moc ráda zvířata, hlavně psy a koně. Dříve jsem jezdila na jezdecké tábory a radost z ježdění na koni ve mně zůstala dodnes. Jak možná víte, chodím zpívat k paní učitelce Fišerové a také velmi ráda tančím, dva roky jsem navštěvovala taneční kroužek na Fóru. Můj další koníček je cestování, hrozně ráda bych poznala celý svět a přitom fotila plno fotek, protože fotografování je také jedním z mých koníčků. Řekla bych, že jsem fotografickou vášeň zdělila po babičce, doma totiž má nespočet alb a různých fotek.

Něco o mně:

Je mi 12 let a jsem nejmladší ze třídy. Narodila jsem se v Německu, protože tatka byl Němec, ale v mém jednom roce jsme se s rodiči přestěhovali na ostrov Tenerife. Tam jsme žili ještě s dvěma psy až do mých pěti let. Pak se mamka rozhodla vrátit se do své rodné země a jsme tady. Můj tehdejší věk je také důvod, proč jsem šla o rok dříve do školy. Na Tenerife se totiž učí trochu jiným způsobem a do první třídy se chodí v pěti letech. Mamka už mě tak nechtěla dávat do školky. Jsem tady spokojená a mám tu velkou rodinu a kamarády. A co se týče budoucnosti, tak bych se ráda stala žurnalistkou, nebo bych zakotvila v nějaké reklamní agentuře.

Funkce:

Jsem redaktorka rubriky Život kolem nás, ale dá se říct, že přispívám kamkoliv. Když mě napadne námět, sepiši článek a to, do které rubriky půjde, už je na šéfredaktorce. Moc ráda dělám rozhovory, tři úspěšné už mám za sebou. Nejvíc hrdá jsem na ten s Petrem Bendem. Zbylé dva byly s mojí babičkou, ale také jsem za ně ráda. Jeden sice probíhal při přípravě oběda, takže babička nebyla tolik soustředěná, ale i tak se povedl.

To je asi všechno, co byste o mně měli vědět.

Petr Glaser

Zájmy:

Rád čtu fantasy knihy [nejvíce Harry Potter, Odkaz dračích jezdců (tetralogie) a jiné knihy s „příšerami“].

Strašně rád hraju PC hry a Online hry (nemějte mi to za zlé, ale jsem závislák!). Nejvíc mě baví hrát World of Warcraft (momentálně s druhým datadiskem - WoTLK) a občas si zahraju nějaký RPGčko (ne po netu).

Strašně mě baví fantasy hry na živo (Pán Prstenů – chodím do kroužku od DDM Hrádek, tak jestli chcete, tak tam taky můžete chodit – máme vlastní pokračování nezávislé na filmu, takže nevadí, že jste jej neviděli!). Miluju skupinu NightWish a nejvíc Nemo a Amaranth (to jsou boží písničky) ...

Jezdím na LARPové a středověké tábory (dřevárny) a jsem tam většinou „ten“ s nejzbraněmi (má možnost mít ty nejlepší zbraně – nejsilnější).

Něco o mně:

Mám 13 let (v dubnu) a jsem takový ten typ „prospěcháře“, který chce být ten nej a neváhám proto udělat vše!

Loňský školní rok jsem byl na zeměpisné olympiádě na 8. místě v kraji a na 4. místě na matematické olympiádě a letos k tomu přibyla ještě angličtinářská olympiáda a stále zůstaly: zeměpisná, matematická, Pythagoriáda, přírodopisná (tu jsem letos zameškal kvůli nemoci).

Moje třída je VII.B a můj nejlepší kamarád je David Štraus, se kterým jsme (jak jsem již psal) blázni do WoWka a nedáme na něj dopustit (Metin2, 4Story a Lineage jsou ...).

Funkce:

V časopise zastávám funkci redaktora a píši hlavně o PC (jak jste si mohli všimnout, tak mám i svou rubriku), a také zastávám funkci administrátora webu (zatím nedodělán), kde blokuji různé uživatele, kteří se nečím provinili a editují celý web (jsem ten hl. admin).

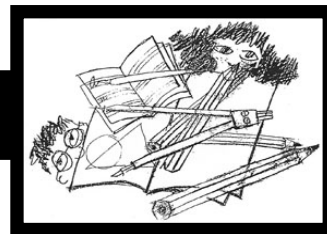
Přezdívka:

Mnozí se „pídí“ po vzniku mé přezdívky, a tak sem dám krátkou historii:

Původně byla moje přezdívka pouze Peg (PEtr Glaser), ale hrál jsem spoustu her a začalo se rozmáhat, že přezdívka musí mít nejméně 5 písmen, tak jsem tam přidal AK, protože se mi líbila zbraň AK – 47 (ted nesnáším stříelné zbraně!), a tak vlastně vznikla moje přezdívka.

Přezdívka DarkLífer je více méně herní a nikdo(!) mi tak neříká.

Toto je snad vše o mně, co mohu prozradit a CHCI prozradit...

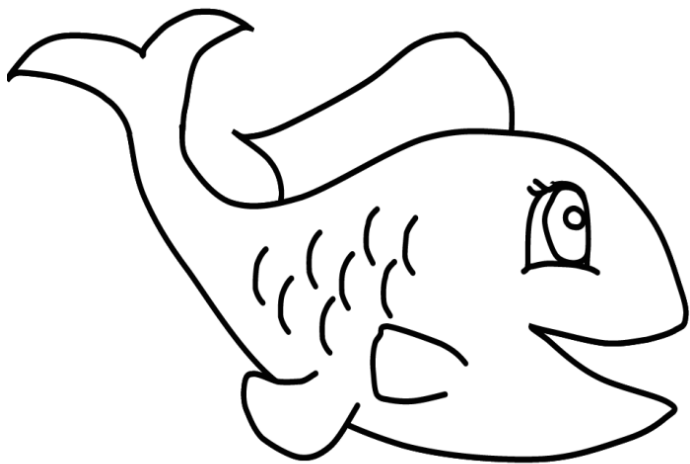
Fotogalerie Pop Rock Show

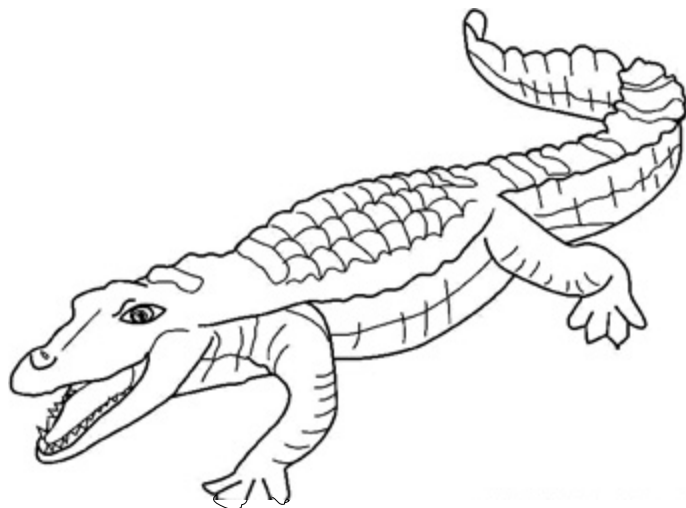
Naším nejmenším

Prvňáčci, učte se s námi anglicky!

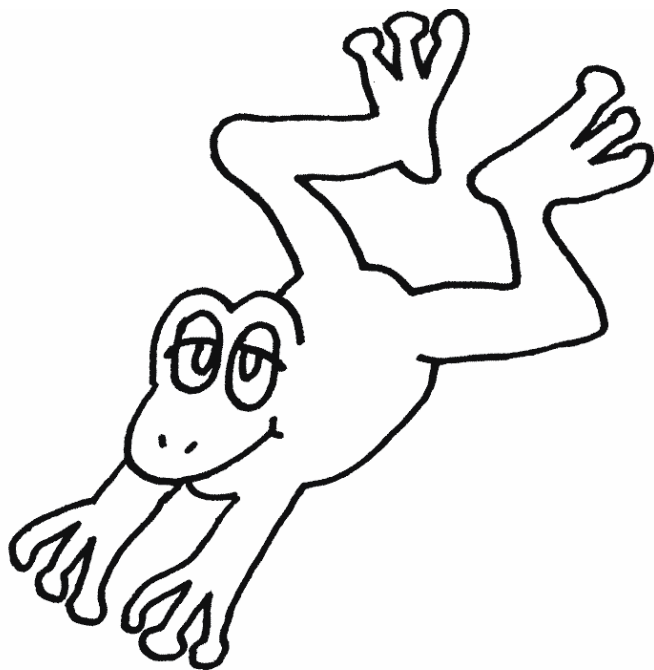
Pojmenujte zvířátka, doplňte jejich anglické názvy a pak si je vymalujte!

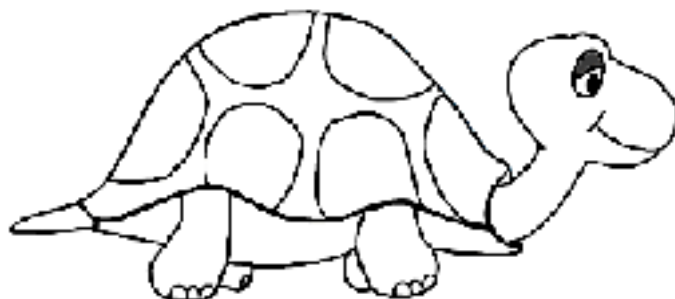
F - - H

C - - - - - E

F - - G

T - - - - - E